

TÚLLÉPÉS

AZ AQUILA NEGYEDÉVI FOLYÓIRATA

2023/III. AUGUSZTUS 1.

A SZÉTESETT EMBERISÉG

SZENT ÁGOSTON
ÉS A MAI EMBER

AZ ÚJ VILÁGREND ELLEN

A REJTŐZKÖDŐ
SÖTÉTSÉG

TÚLLÉPÉS

10. évfolyam 3.szám

Megjelent: 2023. augusztus 1.

Az AQUILA katolikus közösség negyedévi folyóirata

A kizárólagos materiális gondolkodáson túllépve: lelkiesség, spirituális kultúra — filozófiai, teológiai, pszichológiai, szociológiai, művészeti és egyéb tudományos megközelítésben.

Megjelenési gyakorisága:

Negyedévi folyóirat

A folyóirat régi példányai az archívumban megtalálhatók.

Nemzetközi azonosítószám:

HU ISSN 2064-7700

Alapítás ideje: 2014. július 1.

Tartalom

Kedves Olvasóink!	4
A SZÉTESETT EMBERISÉG	6
Az emberiség szétesésének folyamatáról, a hosszútávú, transzcendens cél hiányáról, a civilizáció pusztulásáról, és a fejlettebb lények menekülési lehetőségéről.	
A REJTŐZKÖDŐ SÖTÉTSÉG	14
A sötét erő módszeréről, a rejtőzködésről, a Torinói lepel vérfoltjairól, és Jézus brutális kivégzésének okairól, az ördög létének különböző megközelítéseiről.	
SZENT ÁGOSTON ÉS A MAI EMBER	22
Szent Ágostonnak a Vallomásokban olvasható lelki fejlődéséről, megtéréséről, összehasonlítva azt a modern ember útkeresésével.	
AZ ÚJ VILÁGREND ELLEN.....	27
Mély lelki hozzászólások egy olyan cikk pontjaihoz, mely hat pontban foglalja össze a főbb törekvéseket, végső célokat, amelyek egy új világrend létrehozásához vezetnének.	

Kedves Olvasóink!

Szeretettel köszöntjük Önöket, s reméljük, hogy sok kellemes, gondolkodással töltött időt szerzünk Önöknek, és idővel egyre több olvasónk lesz. *Elindult a tizedik évünk.*

Miért indítottuk el ezt az eleinte negyedévente (majd terveink szerint sűrűbben) megjelenő elektronikus kiadványunkat?

Az ok a kiadó AQUILA Közösség lelkiségéből fakad. Mi 38 éve vagyunk katolikus közösség, mely eddig sokféle működési formációt is létrehozott, és fenn is tart.

Ami a cikkek tartalmára vonatkoztatott igényünk: újszerű, valós értéket hordozó gondolkodás jellemezze, és csakis a végső igazsághoz közelítő, kereső elképzelés érvényesüljön. A cikkekért nem tudunk fizetni, ahogyan az olvasásuk is ingyenes.

Keressük a spirituálisan is korrekt, univerzális szintet jobban megközelítő, teljes körű tudományos gondolkodást, nyitottságot, bátorságot, hogy minél jobban megismerhessük az embert, a földi létet és az univerzumot.

Célunk az emberi kultúra, a tudományos élet kitágított gondolkodás felé való rehabilitációja. Joseph Ratzingerszavaival élve: **„Senki sem állíthatja azt, hogy ő a szó igazi értelmében „tudja”, hogy Isten nem létezik. De felállíthatja azt a hipotézist, hogy nem létezik, s ebből a tételből próbálhatja megmagyarázni az univerzumot.”** (Krisztusra tekintve) Mi azt látjuk, hogy a jelenlegi tudományos élet megnyilvánulásai szinte csak földies, materiális szempontból próbálják megérteni, megélni a világot. Az így (meg)magyarázott földi világ jelenségei nagyon sok esetben — jelenleg még felmérhetetlenül, vagy be nem vallottan — téves következtetésekre vezethetnek. Pl. a világ keletkezésének módja, oka. Vagy az ember megjelenésének ideje, hogy mi-ből és hogyan alakult ki, más bolygókon, más életek keresése, a kizárólagosan szén alapú gondolkodás is nagy hiba stb.

Az AQUILA feladatának tekinti az emberi felfogás horizontjának a felfoghatóság határáig való tágítását, amit szerintünk folyamatosan feszegetni, nyújtani, bővíteni lehet.

K. Jaspers gondolatai: **Az egzisztenciális embernek mindig úton kell lennie, nem merevedhet meg dogmatikus igazságokban (...) mindig nyitva kell állnia és tanulékonynak kell maradnia, készen arra, hogy megvitassa az ellenkező álláspontot, mindig tudatában annak, hogy a vándorló embernek nincs végleges igazsága.** Nyíri T.: Filozófiatörténet (1983), 14.2.2. fejt., 446.o.

A TÚLLÉPÉS kiadvány a kedves Olvasóktól az elmélyült olvasást várja. Az AQUILA nyitott minden újat hordozó elmére, elfogadjuk és közöljük a beadott cikkeket, ha a Szerkesztő Bizottságunk jóváhagyja.

Minket Istenen kívül senki sem működtet, és szabadok vagyunk mindenféle földi érdektől, nem fogjuk sem politikai, sem semmiféle más érdekből cenzúrázni a beadott cikkeket. A közlés legfontosabb kritériuma elsősorban az, hogy a fenti szellemenben íródott-e a mondandója, megfelel-e ennek a kitágított horizontnak, megfogalmazása és mondandója tekintetében megfelelően igényes-e, hordoz-e logikát, újszerű gondolkodást. Nem számít a szerző vallási és politikai hovatartozása, ha nem támadja az Istenhitünket.

Semmiféle erőltetett, igazi értékeket nem hordozó, plágiumgyanús terméket sem fogadunk el!

Egyéniségek írásai kellenek.

M. Blondel

***Minél többet tud az ember,
minél többje van, minél több ő maga,
annál inkább tudatára ébred annak,
hogy nincs semmije, nem tud semmit,
hogy nem az, amit akar.***

(Nyíri T.: Filozófiatörténet (1983), 15.2.2. fejj., 494. o.)

Pável Márta

A SZÉTESETT EMBERISÉG

Az előző számban más hasonló témáról írtam, ez annak a folytatása.

Egy folyamatos jelenséget, az emberiség szétesésének folyamatát figyelhetjük meg, de azt nem, hogy miért és pontosan hogyan történik, mert benne vagyunk a folyamatban.

Az sajnos látszik, hogy az emberiség - itt természetesen vannak kivételek - leépül, hogy egyre inkább kicsúszik a lába alól a talaj, és egyre inkább célja és oka vesztett lesz. Nincs hosszútávú, esetleg transzcendens célja, nem is tud kitekinteni, hogy vonzza a nem földi ismeretlen, így nem fogja tudni a haladását sem kalibrálni, sem felmérni, mi történik vele.

Mivel nem tudnak emberiséget növelő, emelő célra nézni, ugyanis ezekről a materialista kockafejű úgy véli, az ilyen cél veszteség, így már nehéz abban reménykedni, hogy megfordul az emberiség szemlélete; amiatt is, hogy felismerjék, mi az ember alapvető célja, amiért a földön van. Nem tudatosul az a végső cél, hogy az emberi lélek visszatérjen abba a létformába, ahonnan idejött. (Mindenki úgy gondolkozik, ahogyan akar, az eredménye is olyan lesz, de itt most olyanokhoz szólok, akik tudják, miről beszélek.) A visszatérésről itt nem írok, de ettől most nagyon messze van a mai emberiség, mert nem is tudja, hogy mi a cél, nem tudja, hogy a cél Istenben van, Istent pedig száműzik az életükből.

Teilhard d. Ch. (1.) 10. o. „Az Embernek egész sor «érzékre» volt szüksége, hogy teljesen fölfedezze az Embert.” Nos, ezek az érzékek – igaz, vannak olyan lények, akiknél magas szintre fejlődött, de összességében - elsatnyultak, még ha csírázni szerettek volna is, társadalmi hatások miatt is elhaltak. Helyette egyre inkább az ember obszcén, emberségét kiforgató dolgokban vesz részt, ami nem fölfelé, hanem egyre inkább lefelé visz. A kulturált, lelkiileg szilárdabb emberek úgy érzik, hogy ők már ezekből az önmagukból kifordult, talajt vesztett emberi „normákból” (amit a süllyedő réteg normává akarna tenni...) köszönik szépen, de nem kérnek, mert ez olyan messze van a valóságtól, hogy ezt elmondani sem lehet.

Teilhard d. Ch. (1.) 58. o. „Amikor, körülöttünk bármely területen, valami igazán új dolog kezd életre kelni, még nem vesszük észre. Ez egyszerűen azért van így, mert a jövőben kellene látnunk a kibontakozását, hogy felfigyeljünk rá első lépteikor. Amikor pedig ugyanaz a dolog már megnövekedett, hát ráfordulunk, hogy megkeressük csíráját s kezdeti formáját; akkor pedig már eltűntek első állomásai, elpusztultak vagy feledésbe mentek.” Ez érdekes megállapítás Teilhardtól, mert megállít egy percre. Igen, lehet, hogy nem vesszük észre, de ez a változás lehet pozitív vagy negatív is, de pillanatnyilag sajnos negatív. Viszont, ha az emberben van/lehet egy józan lelkiismeret, vagy egy pozitív spiritualitás, akkor ráérez, hogy ebbe már nem mehetek bele, ebben nem vehetek részt, ez az emberi mivoltunk halála. Ilyenek például az LGBTQ mozgalmak, aminek résztvevői teljesen kicsúsztak a klasszikus emberi normákból, nem bírnak magukkal, és normává akarják tenni azt, ami nem az! Ezen változások hatásai viszont nem mindig érzékelhetőek - igaza van Teilhardnak -, de azok az emberek, akik érzik és felhívják a figyelmet arra, hogy itt baj van, azokat nem üldözni

kéne, meg nem betiltani, hogy beszéljenek, hanem el kéne gondolkozni, hogy itt valahol kibújtunk a józanság alól.

Szerintem sötét célok ezek, mert az ember nem a szexualitásáért van, mint fent említettem, ugyanis, ha ezért lenne, mi különböztetné meg pl. az oroszántól (náluk is van pl. homoszexualitás).

Az, hogy kicsúszott az emberiség alól a talaj, nem kérdés, csak az, hogy mennyire és milyen arányú népességet érint. Okai: egyrészt a technikai fejlődés, másrészt pedig a hit elvesztése. Ez a kettő egymást még gerjeszti is, mert a technika fejlődésével kezdti azt hinni az ember, hogy mindenható lett. Mivel valóban sok mindent meg tud tenni, de ahogy ez a mesterséges intelligenciánál (MI), úgy itt is nagyon veszélyes, az, hogy elszalad vele a ló. Az emberrel is így van, aki fejlesztette magát és pl. számítógépes profi, fizikus profi vagy matematikai zseni. Igaz, nem mindenkinél, mert aki igazán profi, az tudja, hogy nem tud semmit. De a zseniszint alatt már egy kicsivel is elkezdődhet a maguktól való elszállás, a „kihaénnemség”, és ez a középrétegig csak nagyul. Gondolom, az igazi zseniből nagyon kevés van, a többség téveszmékben él, fontosságától elájulva rongálja az emberi felemelkedés lehetőségét, nézzük pl. a pszichológia többnyire anti-spirituális szemléletét stb.! Teilhard (1.) 9. o. *„Tehát arra törekedni, hogy mind többet s minél jobban lássunk, ez nem képzeletszülemény, nem kíváncsiság és nem luxus. Látni - avagy elpusztulni. A létezés titokzatos ajándéka ilyen helyzetbe állítja a Világegyetem minden elemét. S következőképp: magasabb fokon ilyen az Ember helyzete is”.*

Megrázó: látni vagy elpusztulni... Ha az emberiség alól kicsúszik a talaj, itt már el is kezdődik a pusztulás. Ezt mutatja például az, hogy a test ugye a földből származó anyagokból épül fel, és pont az ember = test és lélek egysége, de ma a lelket sem művelik, sőt már a testét sem. A testnek valahogy olyannak kéne lenni, hogy érezze a föld érzését, szagát, jól érezze magát a természetben, örvendezzen a virágzó fának, a susogó szélnek és az egész teremtet világegyetemnek. Jelenleg még/már a környezetet sem tisztelik, a hozzánk közel élő állatokban sem látják meg a lelket, nem látják, hogy ez egy komplex egész, a Föld anyáé, GAIA-é, az övé az állatvilág is, s az egész kompletten van az egész univerzális rendszerben. Mivel minden mindenre kihat, ergo, ha itt kikapcsol az ember két lényeges elemét: a lélek táplálékát és a földi harmonikus megközelítést, hogy nem érzik a teremtésben létező dolgok közötti összhangot, akkor óhatatlanul is megbillen az emberiség harmóniája. S mivel az emberi lény pszichéje nagyon ingatag, ezért mostanában egyre több emberben keletkeznek fizikális problémák. Nem lehet valódi cél nélkül élni, céltalanul tengődni az élet tengerén tragikus, ami akarat nélkül nem visz sehova sem. Ekkor jön/már eljött az, hogy visszaüt a céltalan, depresszív lét, mert az ember nem tudja helyre rakni magát. Nem képes magát kirángatni abból a mocsárból, amibe belekerült, így elég kellemtelen ez a dolog, amivel szembe kell nézniük.

Ez nem valóttan állítás, csak körül kell nézni és mindenki látja, hogy amit írok, az egy felkiáltás, talán segítség, hogy észre lehet/kellene venni, hogy minőségi életet kell élni, de sajnos süket fülek miatt nem nagyon hiszem, hogy eljut a címzettekhez.

Mikor az emberiség szétesőfélben van, mert rengeteg diffúz, manipulatív, gyűlölködő, megroggyant embertársunkkal találkozunk, olyan tulajdonságok jönnek ki belőlük, amik rejtve voltak bennük, és a negatív erő már elő tudja hozni, amitől az ember csak elképedve néz, hogy nem így ismertem, nem ilyen ember. Ez is mutatja, hogy nagyon messze kerültünk, mert az erkölcsiségünk, természethez való

tartozásunk is sérült¹. Természetesen hiány van a szeretet, a hála érzéséből is. Ezek azok, talán nyomelemeknek mondhatnám, amik összetartják a testet és a lelket, és egy magasrendű, - rangú embert hoznak elő. Ha az ember lélekben felemelkedett állapotban van, kevesebb lesz benne az elkeseredés, hogy milyen világba kerültünk, s tehetsége szerint tenni is tudna ellene. Remélem és hiszem, ha mindenki ilyen állapotban lenne, elfelejthetnénk a háborút, a rettenetes pénzharácsolást, hogy semmi sem elég, az orvos bárókat, a gátlástalanokat stb.

Sajnos erre még várni kell. Tapasztalom az egész környezetünkben, hogy a köznapi ember is ugyanígy előadja a maga alávalóságát, és amikor ilyenekkel találkozik az ember, elkeseredik. Egy ilyen alkalommal imádkoztam Istenhez és mondtam neki, hogy hát ezt elég nehéz elviselni stb. Ő akkor a lelkembe azt mondta, hogy; *mit panaszkodsz? Én Isten vagyok, és látod, mit csináltak velem... keresztre feszítettek.* Hát igen..., akkor valóban nem mondhatok semmit, de térjünk vissza a személyeskedésből az általános emberi jelenséghez.

A szétesést elősegítheti a környezet szétesése is, ami azt jelenti, hogy – szerintem – a Föld időnként ciklikusan felmelegszik, és most megint ez következik be, ami nem változtat azon, hogy katarzis lesz, és azon sem, hogy nagyon sok ember el fog pusztulni. (2) „... a következő évszázadokban akkor is nőni fog a tengerek szintje, és félmilliárd ember otthonát mossa el - erre figyelmeztettek kedden amerikai és német tudósok. Az *Environmental Research Letters* című szaklapban megjelent tanulmányuk szerint egy olyan világban, ahol a hőmérséklet további fél fokkal meghaladja ezt a referenciaértéket, a mai városlakók közül további 200 millióan találnák magukat térdig a tengervízben, és még inkább ki lennének téve a pusztító viharoknak.”

Lehet, hogy ez a pusztulás szükséges ahhoz, hogy észhez térjen a maradék. Nagyon sokan előre jelzik, hogy nagyon sok ember meg fog halni a következő időkben, főképp a természeti katasztrófák miatt, másrészt a Földünkön levő háborúk miatt már most is sokan vesztik az életüket. Még olyan dolgok is történhetnek, mint például különböző veszélyes csillagászati események, amit nem tudunk előre, például egy napkitörés vagy a Szent András-törésvonalnak az aktivizálódása, tehát nagyon lebegős a jövőnk és nagyon bizonytalanra teheti az életünket. Közben az ember (lehet, hogy nem is tehet mást...) nem lát, nem hall módon teszi a dolgát, építkezik, bűnöket követ el, azokat is, amik még lejjebb sodorják ebben az őrületben.

(3.) „*Gelencsér András kémikus professzor tavaly azt nyilatkozta lapunknak, hogy a civilizációnknak ebben a formában legfeljebb évtizedei lehetnek hátra. Számos kutató élesen vitatta az állításait.*” <https://24.hu/belfold/2023/03/27/klimavaltozas-adaptacio-szaloczy-zsolt-fizikus-interju/>

Sajnos magam is ezen a véleményen vagyok, hogy túl sok nincs hátra a civilizációnak. Nem biztos, hogy az egész emberiség elpusztul, de a civilizációban elképzelhetetlen visszaesés lesz.

¹Nem véletlen, hogy a természetközeli népeknél, például a cigányoknál volt szokás – és az ezoterikusok tőlük tanulták, meg jómagam is –, ha átkarolunk egy fát, az megvigasztal, kihúzza belőlünk a bánatot, és a fa nyugalma adja át. A fejlettebb lelkek tudnak információt cserélni, például meg lehet a fát meséltetni. Ezek olyan élmények, amit valaki egy szalag mellett, vagy az utcán üvöltözve, vagy diszkóban rángatózva nem érthet meg, mert ezek minőségi élmények az előzőekhez képest. Ha csak egy fa lélekkel való ölelkezésében segít, teljesen kimossa az embert, akkor másképp fog egy fára gondolni, vigyázni fog rá, mert rájön, hogy a fának van tudata és emléke. Aki ezt kineveti, nem tudja, hogy mérföldekkel marad el attól, aki ezt megélte. Ezt én be tudom bárkinek bizonyítani, hogy működik – persze hajókötélen én sem tudok hegedülni...–, és amikor a cigányok kint éltek az erdőben, ki tudták a feszültségeket zokogni a fába, visszatenni a természetbe, ahogy megtanították az őseik. Sokkal, de sokkal nyugodtabbak voltak, és sokkal kevesebb probléma volt, mint ma, amikor elszakították őket a természettől. Ez pontosan mutatja, hogy mit nem szabad megtenni.

Az ember elfelejtett önfenntartó módon élni, ebbe is belehalhat. Elszakadtunk a földtől, tehát a sokak pusztulását az fogja okozni, hogy nem fognak tudni megélni, mert azt sem tudják, hogy kell a kapát fogni, és nem tudják, hogy az uborka nem a közértben terem stb.² Az elszakadás tehát jelen van, az emberiség szétesése tény, mert egyre inkább életképtelen, ha valami változás van, kész lesz. Ha kiesik a mobil a kezéből, az internet összeomlik, esetleg nem lesz áram, a csapból víz sem, akkor mit fog tenni? Ez ellen még most tűzoltásképpen az utolsó pillanatokban lehetne cselekedni, és tenni is kéne, erre kellene nevelni a gyerekeket az iskolában is, meg a szülőknek is. Jómagam évek óta ezt teszem, de úgy látom, ez nagyon kevés lesz a több milliárd emberhez képest, mert hát a civilizáció, a felfújt lufi, úgy tűnik, hogy rövidesen le fog ereszteni.

Elgondolkodtató, hogy a napokban láttam egy filmben, hogy találtak egy földalatti várost Törökországban. Tudjuk jól, hogy több ilyen is van, de ezt most fedezték fel, és nagyon nagy méreteket öltött. Felmerült a kérdés, hogy kik menekültek ide és miért? Mennyi ideig maradtak ott, hogyan élték meg? Lehet, hogy ez az egész szétesés már megtörtént, talán párszor megismétlődött, és az értelmesebbje előre gondolkodva menekülőre fogta? Itt lényegtelen, hogy természeti katasztrófa vagy az ember természete, viselkedése irtotta ki magát (vagy mindkettő lehetett...), vagy már elérte a maximumot, ameddig növekedhet és összerogyott a civilizáció... nem tudhatjuk.

Abban hiszek, hogy ez olyan, mint egy rosszul ápoltság, ami a végtelenségig nem növelhető, mert repedések lesznek rajta és vége. Az időt lehet húzni, de szerintem kizárólag abban az esetben, hogyha erkölcsileg isteni normák szerint élnek, humánus cselekedeteket végeznek, *s ezt a növekedést ugyanilyen növekedési ütem kíséri, mert különben ez az egész összeomlik.* Az a kérdés, hogy ha voltak előző civilizációk, és nagyon úgy tűnik, egyre jobban úgy tűnik, hogy voltak, szóval kérdés, hogy ezek ezt a növekedést túléltek-e, mit és hogyan csináltak. Vagy ha nem egységesen élték túl, csak az okosabbja, a cizelláltabb lelkűek, mit tettek? Nagy valószínűséggel elmenekültek a Földről vagy egy darabig itt voltak (tán a föld alatt...) és kihaltak. Ezek mind hipotézisek, és nem tudom bizonyítani, de ha nyitottan gondolkodunk, akkor ennek elég jelentős esélye van, hogy valahogy így történhetett.

Azt tudjuk, hogy van olyan jelenség, hogy entrópia, és azt is tudjuk, hogy az ember lépten-nyomon küzd a leépüléssel, akár a kertjében vagy a háza tatarozásával. Csak azt nem lehet tudni, hogy az ember, mint jelenség, saját maga a részese-e ennek az entrópia-folyamatnak, vagy öregedésnek hívjuk? Akár hívhatjuk másnak is. Ez alól, ami nem anyagi, pl. a lélek, kivételt képez. Ha nem működik elég erősen a lélek ereje, akkor az emberi test is hamarabb széthullhat. A lelketlen tárgyak, például az autó, az alkatrészek, a házak stb., ha nem gondozza lelkes lény, sokkal előbb elpusztulnak. Erről is kellene kutatásokat folytatni, hogy ez pontosan hogyan működik. Én erről csak pillanatnyilag gondolkodni tudok.

Mondok egy példát: az emberben lehet, hogy az „entrópia”(?), vagy a mutáció (?), meg másnak is hívhatjuk, történhet úgy is, hogy jön egy-egy járvány, pl. a covid, és akkor maga a jelenség egy vérbeli változást okoz, és pl. sokkal több mélyvénás trombózisos ember lesz, vagy felszíni, mindegy, de megnövekedik az esetek száma. Tapasztaljuk, hogy minden előzmény nélkül a fiatalok összeesnek, akár szívinfarktuszban

² Pl. van 4 libám, s napokban egy nő arra járva megdicsérte a kacsákat, mondom: ez liba, mire: akkor megeszik a háztalan csigákat? Nem, azt a kacsa eszi 😊.

hirtelen meghalnak, főleg sportolóknál, nagyobb erő-igénybevételnél fordulhat elő. Tehát itt is bekövetkezik egyfajta „entrópia”, egy szétesés jön létre, valami hatásra, pl. mint a vírus. Ezt is érdemes ilyen szemmel nézni.

Hamvas B. gyűjtéséből: *MI A VESZTESEG?*

Ne mondd semmiről, hogy elvesztettem, hanem azt, hogy: visszaadtam. – Gyermeked meghalt? Visszaadtad. Feleséged meghalt? Visszaadtad. Birtokodat elvesztetted? Azt is visszaadtad. De az, aki elvette, rossz volt! Mit törődsz vele, ha az, aki adta, visszavette? Amíg a tied, tekintsd idegennek, mintha fogadóban lennél.”

Negatív jövőt jósló dolgoknál mindig eszembe jut egy anekdota, amikor a századfordulón a város vezetése azon aggódott, hogy mi lesz itt, mert pár évtized múlva – mivel lovas kocsival jártak – Budapestet el fogja borítani a lókaki, és térdig fognak benne járni, és hogy erre nincs megoldás. Akkor még beláthatatlan dolog következett be, felfedezték az autót, és ez a lóürülék-kérdés elvesztette fontosságát, de lett más.

Tehát sokakban felmerül a kérdés, hogy hogyan tovább, van-e elég energia ahhoz, hogy fenntartsuk az életszínvonalunkat? Az eddig ismert energiahordozók belátható időn belül kimerülnek. Lesz-e jövő, s milyen? Pontosan nem tudjuk, ahogy azt sem, lesz-e még ember, akinek ez kéne? A végső megoldás valamifajta olyan energia lenne, amit az ismert tudós Tesla sejtett vagy tudott? Tesla meghalt, eltüntettek mindent, amit hátrahagyott, de nem ez a végső állapot, univerzumi tudás nem vész el, mert biztos vagyok benne, hogy arra illetékeseknek/nyitott, zseni embereknek bejáratuk van, és a megfelelő fejlettségi ponton el fogják érni, ami kell.

Biztos vagyok abban is, hogy nincs új a nap alatt, csak még nincs a szemünk előtt, de ha így esik szét az emberiség, nem is lesz. Sokkal, de sokkal előbbre vannak más civilizációk – elképzelhetetlen, hogy a multiuniverzumokat tudván másképpen lenne –, úgyhogy nekünk tényleg csak be kell „menni”, és mintegy raktárból, kihozni (elmével) a megoldást. Csak az van, hogy odáig szellemileg/spirituálisan el kéne jutni. Az emberiség ma nem erre törekszik, hogy így fejlődjön, sőt hülyének veszi azt, aki ezt mondja. (4.) *„Az ember szeretné mindenre megtalálni az oksági magyarázatot, leginkább a saját, bizonyítható tapasztalatai alapján. Azonban van olyan szféra, mely a véges agy és a tökéletlen érzékek számára nem elérhető. (...) A latin eredetű transzcendencia kifejezés arra utal, hogy a valóság megértésének érdekében az embernek ki kell lépni a komfortzónájából, vagyis át kell lépnie a racionalitás határait.”*

A többség sajnos semmiféle határt nem akar átlépni, ami előbbre vinné.

Hogy lehet megakadályozni a további szétesést? Az előbbiek szerint, ha az emberiség egységben működne, a politika alávalósága, ami a haszonszerzés, ergo korrupció stb., nem keverne bele az erkölcsi életbe, akkor lehetne egy erkölcsileg felépített, korrekt demokratikus rendszer. De ez persze csak vágyálom, mert még a demokrácia korában a görögöknél sem volt igazi demokrácia, csak azt mondták. Ma már olyan mértékben devalválódott a demokrácia szó is, meg a jelentése is, hogy nem lehet egységes, pozitív változásra vinni az emberiséget, mert nem akarják, annyira el vannak már anyagiasodva. Annyira el vannak szakítva a spiritualitástól – igaz, sokan kezdenek visszatérni, a józanabbja –, hogy hiteles vezetők nélkül nem megy, az pedig nagyon kevés van.

Kéne, de nem tudnak a hiteles emberek egyszerre üvölni, hogy megállás, hogy vissza kell térni a natúr élethez, vissza kell térni a humánumhoz, a szeretethez. Gondolom, James Lovelock Gaia-elmélete valami ilyet akart volna közölni, szép lelkek

meg is értették, de nincs elég erejük. Nem lehetetlen, hogy káros volta miatt GAIA joggal lerázza azt az emberiséget, aki nem akar pozitívan élni. A jelen állapotot nézve, véleményem szerint a három dimenzióban erre nincs megoldás, ezért menekülni kell, mégpedig feljebb a spirituális világba. Transzcendálni kell a tudatunkat és a gondolkodásunkat is. Minden menekülni vágyónak túl kell lépni önmagán, az életünkbe be kell illeszteni, hogy ilyen irányba tegyünk lépéseket, és minél inkább át tudjunk hatódni ezzel a szellemmel.

Az öröm

Menjetek földjeitekre és kertjeitekbe, és meglátjátok majd, hogy a méh örömmel gyűjti a virágok mézét, ám a virág is örömmel engedi át a mézét a méhnek. A méh számára a virág az élet forrása, és a virág számára a méh a szeretet követője, és mindkettőjük számára, méhnek és virágnak egyaránt, örömet adni és kapni egyszerre szükség és boldogság.

Kahlil Gibran

Irodalom

1. Pierre Teilhard de Chardin AZ EMBERI JELENSÉG
/Részletek/ A magyar fordítást készítette Rezek Román 1968 <https://docplayer.hu/60867-Pierre-teilhard-de-chardin-az-emberi-jelenseg.html>
2. https://www.hazipatika.com/életmod/zold/cikkek/az_emberi_seg_5_szazalekanak_koltoznie_kell
3. <https://24.hu/belfold/2023/03/27/klimavaltozas-adaptacio-szaloczy-zsolt-fizikus-interju/>
4. <https://hinduizmus.hu/bolcsessegek/transzcendens-jelentese>

Varga Péterné/Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA kat. közösség alapítója, 38 éve az AQUILA h.r. vezetője.

Két könyve jelent meg (Akinek füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők a www.aquila-sas.hu, AQUILA Magazinban és a Túllépés n.é. lapban, valamint a blogokon.

Hamvas Béla gyűjtéséből

RÖVID AZ ÉLET –NE FECSERELJÜK HASZONTALANSÁGOKRA

Biztosítsuk lelkünk békéjét: tartsuk állandóan szemünk előtt az üdvös életelveket, és buzgón törekedjünk mindarra, ami helyes és jó. Cselekedeteink olyanok legyenek, hogy ne kerüljünk szembe lelkiismeretünkkel. Semmit se tegyünk az emberek véleménye kedvéért, ne törődjünk vele, még akkor sem, ha az kedvezőtlen ránk nézve, csak a valóságban szerezzünk érdemeket. „De a tömeg a bátrakat csodálja – veted ellen –és a vakmerőket tiszteli: a szelídeket együgyűeknek tartja.”

Lehet, talán az első pillanatban. Mihelyt azonban a szelídek egyenletes életmódja bizonyosságot tesz arról, hogy itt nem szellemi tunyaságról, hanem higgadt megfontolásról van szó, ugyanaz a tömeg tisztelni és becsülni fogja őket.

Tartózkodjunk az indulatosságtól. Elménket tisztítsuk meg tőle, és gyökerestül tépjük ki belőle azokat a vétkeket, amelyek – bármilyen jelentéktelennek tűnnek is eleinte – mindig újra és újra támadnak. Az indulatosságot is ne csak mérsékeljük, hanem teljesen irtsuk ki. Miért is kezeljük egy bajt kíméletesen? Ha komolyan akarunk valamit, minden bizonnyal végbe is tudjuk vinni. Ebben semmi sem lesz jobban segítségünkre, mint a halál gondolata.

Mondja ki-ki magának és másnak is: „Mi hasznunk van abból, ha gyűlölködünk egymásra, és felette rövid életünket úgy elfecséreljük, mintha erre a világra születünk volna örökre? Mi hasznunk van belőle, ha napjainkat, amelyeket tisztességes

élvezetekkel tölthetnénk, arra használjuk fel, hogy másoknak fájdalmat és szenvedést okozzunk?" Nem vesztegethetjük időnket ilyen haszontalan dolgokkal.

Miért rohanunk meggondolatlanul a harcba? Miért szerzünk magunknak összeütközéseket? Miért, vállaljuk magunkra, gyarlóságunkról megfélemedkezve, roppant gyűlölködések terhét? Miért törekszünk mások megsemmisítésére, mikor magunk is olyan esendőek vagyunk? Láz vagy más testi szenvedés nemsokára véget vet majd az ellenségeskedésnek, amelyet mi olyan kérlelhetetlenül szítunk, a halál nemsokára szétválasztja a legádázabb ellenfeleket is.

Miért zajongunk, miért háborítjuk lázongásunkkal az életet? Fejünk felett lebeg a végzet, amely felrója nekünk az elvesztett napokat és egyre közelebb ér hozzánk. A halál időpontja, amelyet, embertársadnak szánsz, talán már sokkal közelebb van hozzád.

Miért nem gondolsz inkább az élet rövidségére és miért nem igyekszel azt a magad és a mások számára háborítatlanná tenni? Miért nem kedvelteted meg magad másoknál, amíg élsz, hogy visszakívánjanak, ha meghaltál? Miért akarod megalázni a kevélyt? Miért próbálsz azt, aki szájaskodik veled, aki alávaló és megvetett ugyan, de feljebbvalóinak csak kellemetlenséget és kényelmetlenséget okoz, hatalmaddal megfélemlíteni? Miért gyűlölöd a rabszolgát vagy uradat, királyodat vagy védenceidet?

Várj csak türelemmel: eljön a halál, amely mindnyájunkat egyenlővé tesz.

Tűzi lárma a szomszédban nem egyszer véget vet a civakodásnak; egy vadállat közbejött szétválaszt utast és rablót. Nincs időnk arra, hogy apró-cseprő bajokkal foglalkozzunk, amikor olyasmi áll előttünk, amitől jobban kell félnünk.

Mire jó a harc és a háborúskodás? Talán többet kívánsz a halálnál annak, akit gyűlölös? Légy nyugodt: akkor is meg fog halni. Hasztalan fárasztod magad, mert csak azt akarod tenni, ami magától is be fog következni.

„Megölni éppenséggel nem akarom – mondod, de kívánok neki száműzetést, gyalázatot, kárvallást.”

Jómagam szívesebben megbocsátok annak, aki ellenségének halálos sebet kíván, mint annak, aki csak egy pattanást, mert az ilyen nemcsak gonosz, hanem kicsinyes is.

Akár kivégzést, akár kisebb büntetést forgatsz a fejedben: milyen parányi is az az idő, amíg szenvedni fog és neked gonosz örömed telhetik benne!

Milyen hamar kileheljük lelkünket, pedig úgy szeretnénk még egyet lélegzeni!

Míg az emberek között vagyunk, gyakoroljunk emberiséget. Senkiben se keltsünk félelmet, senkinek se okozunk kárt.

Ne törődjünk a veszteséggel, sértéssel, gyalázással, szurkálódással. Viseljük el nagy-lelkűen a rövid ideig tartó kellemetlenséget.

Hiszen alig tekintünk szét magunk körül, alig fordulunk egyet – mint mondani szokás –, máris itt a halál. Seneca

Szeibert Márton

A REJTŐZKÖDŐ SÖTÉTSÉG

„Éppen elég fény van ahhoz, hogy lásson, aki látni akar, – és éppen elég homály, hogy ne lásson az, aki nem akar.” (Blaise Pascal)

Ebben a cikkben a sötét erő egyik módszeréről gondolkodom, a rejtőzködésről. Meglehető, ezzel a módszerrel a világosság is élhet, és él is. De hogy mi is ez, miért hasznos, mi van a háttérben, ezekről lesz szó, kitekintve Jézus szenvedéstörténetére is.

Most a XXI. században elég gyakori még teológusok körében is az az elmélet, hogy a pokol üres, vagy, hogy eleve nem is létezik, sőt, a bukottangyal-história is csak egy középkori babona – állítják sokan, és amikor például valaki az ördög kísértéseiről beszél, akkor azt meg is mosolyogják. Azt gondolom, hogy nem érdemes túl sok időt szánni a sátna, és ha visszanézzük az írásainkat, nem is nagyon találunk köztük ilyen szöveget. A fénnel, Istennel, a boldogsággal foglalkozni, ezeket értelmezni és elemezni sokkal felemelőbb, és ahol fény van, ott amúgy sincs helye a sötétségnek, szóval miért is pazarolnánk rá az időt – fölösleges lenne bevonzani.

Bevonzani nem fogjuk, de egy rövid józan elemzést szeretnék mégis tenni, és – remélem, hogy a címmel ellentétben – ez az írás is a fény felé fordítja majd a tekintetünket.

Itt nincs elég helyem arra, hogy a szükséges és teljes teológiai képet kifejtsem, ezért, ha valaki még nem tette, szerezze be ezt a könyvet (Pável Márta: Akinek füle van a hallásra, az hallja meg!³), és alaposan olvassa el! Ez a cikk csak egy kis kiegészítő lesz.

A könyv elolvasása után már tudjuk, hogy a jelenlegi emberi életünk csak egy a sok közül. Tékozló fiai vagyunk Istennek. A létállapotunk nem a tökéletesség, hanem egyfajta hiányos állapot. Az Isten végtelen világossága lehalványítva van bennünk, mert elfordultunk Istentől, és már odáig süllyedtünk, hogy a teljességet nem is bírnánk ki, nem is akarjuk, vagy ha akarjuk is, valójában mégsem tudjuk elég erősen akarni. Az ördög létezésének mikéntje egyike a legnehezebb teológiai kérdéseknek. Szent Ágoston a rossz okáról így ír Az Isten városáról című művének 12. könyvének VII. fejezetében: „Tehát senki ne kívánja megtudni tőlem azt, amiről tudom, hogy nem tudom; hacsak nem azért, hogy megtanulja nem tudni azt, amiről tudni kell, hogy tudni nem lehet.” 😊

A létezőkről pedig ezt írja a Vallomások című művének 7. könyvének XI. fejezetében: „Sorra vizsgáltam az alattad létező egyéb dolgokat, és megállapítottam, hogy nem teljesen vannak, de nem is teljesen nincsenek. Léteznek ugyan, mert tőled erednek, de nem léteznek, mivel nem azok, mint te. Ugyanis a változatlanul megmaradó létezik valóban.”⁴

Ezek az ágostoni idézetek két rendkívül fontos dologra hívják fel a figyelmet. Egyrészt, hogy Isten az egyetlen valóban és teljesen létező entitás, és minden más rajta kívül csak annyiban létezik, amennyiben az ő létét hordják magukban. Nem képzelhető el olyan állapot, amiből Isten fénye teljesen ki lenne zárva, mert ő maga az élet, és nélküle nincs élet. Minden létező az Isten lelkét hordja magában, ez adja meg számára a halhatatlan létezés, és ettől megszabadulni nem lehet, maximum

³<https://sasgondolat.blogspot.com/2013/09/konyvajanlo.html?m=0>

⁴<http://mek.niif.hu/04100/04187/04187.htm>

bekoszolni, lehalványítani, meggyötörni, szétszaggatni, kínozni, de megszüntetni nem. A másik fontos dolog, amire az első idézetből következtethetünk, hogy a rossznak nincs oka, a rossz maga az oktalanság, nem racionális. Ha meg lehetne okolni, akkor az egy logikus út lenne, és akkor nem is lehetne miatta senkit sem hibáztatni. Erről bővebben már írtam.⁵ Ebből azonban következik az is, hogy a rossz létezése nem megérthető a térben és időben gondolkodó emberi agyunk számára. Talán épp ezért van ezzel kapcsolatosan nagyon sok téveszme.

Talán kicsit nagy logikai ugrásnak tűnhet, de mindenkinek ajánlom figyelmébe Víz László: *A torinói halotti lepel és korának meghatározása* című könyvet. Ebből ugyanis elég erős érvek tárulnak elénk arra vonatkozóan, hogy a lepel valóban Jézus kínszenvedésének és feltámadásának nyomait viseli. Nagyon sok részlet kiderül a leplet tanulmányozva arról, hogy milyen szörnyű módon végezték ki Jézust, amiket az evangéliumok nem részleteznek ilyen szinten. Csak néhány példa:

- Nem „pusztán” egy tövises gallyat tekertek a fejtetőre, a töviskorona „a tüskés ágaknak az egész fejet homloktól a tarkóig beborító szövevénye, mely a lepen vérfoltokban mutatkozó sebekkel borította be az egész koponyát.”⁶
- Korbácsolás: „alig van a test felületének egy tenyérynyi darabja, amelyet megkíméltek volna. A válltól a bokáig, és a mellkastól a térdig az egész testet elborító korbácsolások alapján fogalmat alkothatunk magunknak az elszenvedett rettenetes szenvedésekről.”⁷
- „Az elmondottak alapján jogosnak ítéelhetjük a lepel egyik kutatójának véleményét, miszerint azt az embert, akinek képmását a lepel megőrizte, valóban a legválogatottabb kínzásokkal gyötörték halálra, és az elszenvedett tortúrák nyomán szinte egész testét elborította a vér.”⁸

Kép: Torinói lepel, részlet⁹

Nem szeretnék a kínzások részleteibe belemenni, akit érdekel, olvassa el a könyvet. Viszont az érződik belőle, hogy az a gonosz erő, ami erre képes volt, az nem pusztán emberi butaság. Még csak nem is emberi durvaság. Nagyon mélyen és nagyon pusztítóan a lelkekben működő gonoszság ez. Jézust nem egy-egy őrült vadember kínoztatta így meg, nem kábítószer vagy alkohol hatása működött, hanem annak a korának illetve civilizációnak talán a legtanultabb rétege, zsidó írástudók, farizeusok, rabbik, akiket sokat olvasott és bölcs emberekként tartottak számon a korabeli társadalomban, ők ítélték el Jézust, ők hergeltek fel embereket Pilátus előtt, ők csinálták ezt, a társadalom „legjava”. Az semmiképpen sem mondható el róluk, hogy buták voltak. Akkor mégis miért kellett ilyen gyűlölettel, ilyen vérfürdővel elintézni Jézust? Azért, mert megszegte a szombatot? Nem pusztán erről van szó...

⁵<https://aquila-sas.hu/storage/tullepesmags/September2022/tullepes001.pdf>

⁶ Víz László: *A torinói halotti lepel és korának meghatározása*, I. fejezet

⁷ uo.

⁸ uo.

⁹<https://m.blog.hu/ku/kulturpart/image/2009-11-21/7864408/lepel.jpg>

Sokan egyszerűen a politikai instabilitásra hivatkoznak: „Jézus kínszenvedése és halála formailag a jeruzsálemi Főtanács által hozott elmarasztaló ítélet következménye volt. [...] Aggályaik részben vallási, nagyobb részben azonban politikai természetűek voltak. [...] Mint ahogyan mindig is szívesen bélyegezték államellenesnek mindazt, ami személyi befolyásukat és hatalmi érdekeiket veszélyeztette. [...] „Mit tegyünk? Ez az ember nagyon sok csodát tesz. Ha tovább tűrjük, mindannyian hinni fognak benne, aztán jönnek a rómaiak, és elpusztítják szentélyünket is, népünket is.” (Jn 11,47-48) De a döntés nem könnyen született meg. Tudjuk, hogy Jézusnak a Főtanácsban is voltak hívei: Nikodémus, Arimateai József és talán mások is. Kaifás, aki abban az évben főpap volt, ingerülten kiáltotta: „Nem értitek a dolgot! Nem fogjátok fel, hogy jobb, ha egy ember hal meg a népért, mintsem az egész nép elpusztuljon” (Jn 11,49-50). „Ettől a naptól kezdve eltökélt szándékuk volt, hogy megölik őt” (Jn 11,53).”¹⁰ Szerintem a „politikai” indok, az „államellenességre” való hivatkozás, az önző hatalmi és pénzügyi pozíció féltése végeredményben rámutat a legbelső sötétségre: Megölni Istent, hogy az emberi énem vágyai ne sérüljenek. Hazugság ez az egész emberi vágyakozás, mert épp az Istenhez való közeledés ad békét és boldogságot, de elhitettük magunkkal, hogy a földi elszigeteltség az, ami jó, és hagytuk magunkat a sötétség által a sötétségbe vezetni. Az ördög létezése nélkül, az emberben levő gonoszság nélkül ilyen szintű tragédia, botrány, szörnyűség (sajnos erre nem találok a megfelelő szót) nem fordulhatott volna elő. (Tudom, az emberi gonoszság nem csak Jézus életében mutatkozott meg. Sok embert kínoztak meg előtte és utána is, sok szörnyűség történik a mai korban is, de Jézus esetén a legnagyobb a kontraszt az isteni finom szeretet és a sátáni gyűlölet között.)

Az evangéliumok közül Jánosé az, amelyik a legtöbb utalást teszi arra vonatkozóan, hogy Jézust már többször meg akarták ölni a pilátusi események előtt is. Konkrétan:¹¹

1. Jn5,18 – Emiatt a zsidók még inkább az életére törtek, hisz nemcsak hogy megszegte a szombatot, hanem az Istent is Atyjának nevezte, s így egyenlővé tette magát az Istennel.
2. Jn7,28-30 – Jézus a templomban tanítva ezt felelte rá: „Igen, ismertek, és azt is tudjátok, honnan való vagyok, noha nem magamtól jöttem, hanem az Igaz küldött, akit ti nem ismertek. Én azonban ismerem, mert tőle vagyok és ő küldött.” Erre el akarták fogni, de senki sem vetett rá kezet, mert még nem érkezett el az órája.
3. Jn7,32 – A farizeusok fülébe jutott, hogy a nép titokban így beszél róla. Ezért a főpapok és a farizeusok elküldték szolgálóikat, hogy fogják el.
4. Jn8,58-59 – Jézus így válaszolt: „Bizony, bizony, mondom nektek: Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.” Erre követ ragadtak, s meg akarták kövezni, de Jézus eltűnt előlük, és elhagyta a templomot.
5. Jn10,30-31,38-39 – „... S én és az Atya egy vagyunk.” A zsidók újra köveket ragadtak, s meg akarták kövezni. [...] De ha azokat viszem végbe, akkor ha nekem nem hisztek, higgyetek a tetteknek, hogy végre lássátok és értsétek: az Atya bennem van s én az Atyában vagyok.” Erre ismét el akarták fogni, de kiszabadult a kezük közül.
6. Jn11,53-54 – Lázár feltámasztása után – Ettől a naptól eltökélt szándékuk volt, hogy megölik. Jézus ezért nem járt többé nyíltan a zsidók között, hanem

¹⁰ uo.: IV. fejezet

¹¹<https://szentiras.hu/SZIT>

visszavonult a puszta szélén fekvő egyik városba, Efraimba, és ott tartózkodott tanítványjaival. – Ez az a pont, ahol a végső döntés megszületett, és ahonnan már csak az alkalmat keresték a főpapok!

7. Jn12,10 – Erre a főpapok elhatározták, hogy Lázárt is megölik, mert miatta sok zsidó elment oda, és hitt Jézusban. – Bár ez a rész nem Jézusról szól, de a mondanandó szempontjából lényeges. Nem ismerjük Lázárnak a feltámasztása utáni életét, de ez alapján úgy tűnik, hogy Lázár ellen is meghozták a halálos döntést, mert túl sok zsidót térített Jézushoz azáltal, hogy Jézus feltámasztotta őt. (A hagyomány szerint amúgy Lázár később Ciprus szigetére került.¹²)

A további részeket nem idézem, mert azok a már jól ismert Passió elemei lennének, de Pilátus előtt is kifejezik, hogy mi Jézus fő bűne a szemükben: Jn19,7 – De a zsidók nem tágítottak: „Nekünk törvényünk van, s e törvény szerint meg kell halnia, mert Isten Fiává tette magát!”

Kép: Munkácsy Mihály - Krisztus Pilátus előtt¹³

Mondhatná valaki, hogy a zsidók azért akarták megölni Jézust, mert egyenlővé tette magát Istennel, holott náluk még ábrázolni és a nevét kimondani sem volt szabad Istennek, tehát „érthető”, hogy ez felbőszítette a főpapokat. Csakhogy szerintem a helyes megfogalmazás inkább az lenne, hogy a zsidók azért akarták megölni Jézust, mert egyenlő Istennel. Nem pusztán azért, mert azt mondta magáról, ez esetben simán bolondnak is nézhették volna, hanem azért, mert ténylegesen az is volt! Hiszen épp akkor döntöttek el végérvényesen, hogy megölik, amikor már nem csak mondta, hanem bizonyítékot adott nekik azáltal, hogy egy több napos, bűdös hullát kihívott a sírból. Sőt, magát a bizonyítékot, Lázárt is halálos ítélet alá vonták, nem azért, mert Lázár is Jézus igazáról beszélt, hanem mert ő maga volt a megcáfolhatatlan bizonyíték Jézus isteni erejére. Az egy másik kérdés, hogy ebből mi volt tudatos működés, és mi volt „csupán” a szívek legbelső sötét gyűlöletének tudattalan világának kivetülése. Jézus maga mondja a keresztfán, hogy „Atyám! Bocsáss meg

¹² <http://lexikon.katolikus.hu/L/L%C3%A1z%C3%A1r.html>

¹³ <https://www.mnb.hu/i/munkacsy-krisztus-pilatus-elott.jpg>

nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.”¹⁴ Ez persze lehet, hogy csak a környéken álló tömegre vonatkozott, vagy a katonákra, és nem a döntéshozó főemberekre, de szerintem a főemberekre is, mert – úgy gondolom – ők sem fogták fel a cselekedeteik valódi súlyát, hogy valóban Istent ölik meg. Az igazi tudatos, felsőbb dimenziójú gonosz szellem a szívükbe súgta bele magát, és termelte a gyűlöletet a saját sötét eszközeivel anélkül, hogy tisztán látták volna a saját tetteiket.

Rendben – mondhatná valaki –, de hogy jön mindez az eredeti témához, az ördög rejtőzködéséhez?

Egyrészt, amint már írtam, önmagában ez a tett nem elképzelhető a „kígyó” ravasz gonoszsága nélkül. Másrészt, amikor Jézus isteni volta kezdett egyre inkább egyértelművé válni néhány ember szemében, és így kezdték egyre mélyebben felfogni azoknak a dolgoknak a jelentőségét, amikről Jézus beszélt, akkor az ördög megérezte a veszét, mert Jézus a földi lét legalapvetőbb sátáni voltára mutatott rá, a hazugságra. Csak egy példa: Jn8,31-44 Jézus a benne hívő zsidókhoz fordult: *„Ha kitartotok tanításomban, valóban tanítványaim lesztek, megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz benneteket.”* [...] Jézus így válaszolt: *„Bizony, bizony, mondom nektek: Mindenki szolga, aki bűnt követ el. [...] Az ördög az atyátok, és atyátok kedvére igyekeztek tenni, aki kezdettől fogva gyilkos, nem tartott ki az igazságban, mert nincs benne igazság. Amikor hazudik, magából meríti, mert hazug, és a hazugság atyja.”* Ezzel felfedte a sötét erő egyik lényegét, holott az ő módszere a rejtekben levés, kúszik, mint a kígyó, és megteveszti az áldozatait.

Bár a gonoszság létezését nem értjük, főleg ami a keletkezést illeti, de sokféle módon gondolkozhatunk róla, és talán mindegyik igaz bizonyos szempontból, és mindegyik sántít is egy másik szempontból, hiszen emberi nyelven nem lehet tökéletes képet adni. Mondhatja valaki, hogy az ördög egy olyan entitás, mint bármelyikünk, csak a gonoszságban sokkal előrehaladottabb és a tudati szintje, amivel a rosszat elkövetni képes, jóval az emberi dimenzióknál fölött van. De azt is mondhatja valaki, és szerintem ez is helytálló, hogy én, mint tékozló fiú, egy magas szintű tudati döntést hoztam/hozok (kicsit zavaró, hogy időben kell fogalmazni), ami által Istent valamelyest kiszorítom az életemből. Ez a bűn, az én személyes „ősbűnöm”, a bennem élő sötétség, ami ellen most emberként is folyamatosan küzdök. Ebben a megfogalmazásban nem mutogatok külső sötét entitásra, mert a bűnt én követtem el, a tagadás bennem él (de nem is tagadom a sátánnak, mint tőlem független entitásnak a létezését sem). Ahogy kiszorítom Istent, úgy adok helyet az ördögnek. Az egy komoly kérdés, hogy az időtlenséget itt hogyan kellene elképzelni, a szabad akaratot, hogyan kell értelmezni, de ezekről már a korábbi írásaimból részletesebben foglalkoztam.¹⁵ Viszont azt gondolom, hogy amikor Jézus azt mondja, hogy *„Aki az Istentől való, meghallja az Isten szavát. Ti azért nem halljátok meg, mert nem vagytok az Istentől való.”* (Jn8,47), akkor nem feltétlenül két különböző emberről van szó (valakiről, aki meghallja Isten szavát, valakiről, aki nem), hanem a mindenkiben benne élő kettősségről, mert bár mindannyian Isten fiai vagyunk, de mind elkóboroltunk, és helyet engedtünk a sötétségnek is. Az, hogy most merre megyünk, kire hallgatunk, az rajtunk áll (most azt hagyjuk, hogy a régről jövő affinitásunk merre húz minket, pedig az egy rendkívül erős tényező, de most nem erről szeretnék írni). Rajtunk áll,

¹⁴ vö.: Lk23,34

¹⁵<https://aquila-sas.hu/storage/tullepesmags/September2022/tullepes020.pdf>
<https://aquila-sas.hu/storage/tullepesmags/September2022/tullepes021.pdf>

hogy folytatjuk-e a kényelmes hazugságokat, vagy merünk-e a világból kicsit kilépni és sokkal mélyebb valódi szeretet-tapasztalatban elolvadni a mindent átható, de senkit nem erőszakoló finom isteni kegyelemben.

Szintén Ágostontól idézem az alábbi, ide illő sorokat, kommentár nélkül:

„... a gonosz is, minél jobban elfejlődik tőled, annál alacsonyabb rendbe illik, s annál magasabba, minél nagyobb hasonlóságodra tér meg.

Kerestem, mi a gonoszság? Azt találtam, hogy nem valami külön önálló dolog, hanem a tőled, legfőbb lénytől elvetemedett emberi akarat alacsony megtévelyedése, önmagából kifordulása, s kifelé kívánczósága.”¹⁶

Hadd térjek vissza kicsit Jézus elítélésére. „Az ószövetségi büntetőjog szerint Jézust megkövezéssel kellett volna kivégezni, és a holttestet egy fára akasztani. De az ország római megszállás alatt állt, és a hozott halálos ítéletet a római hatóságoknak kellett jóváhagyniuk és végrehajtaniuk.”¹⁷ A kövezéssel már korábban próbálkoztak, ezt olvashattuk. Lázár feltámasztása után azonban már akkora híre volt Jézusnak, és annyian meglátták benne a várva várt felszabadító Messiás Királyt, hogy ezzel már többet nem is próbálkozhattak. De nem pusztán erről van szó. Nem csak politikai szükségszerűség volt abban, hogy Jézust Pilátus elé vezették, és nem is csak a néptől való félelem húzódott meg mögötte. Az az igazság – ahogy az evangéliumokban olvashatjuk –, hogy Pilátus többször is felajánlotta a zsidóknak, hogy ők ítéljék el és öljék meg, mert Pilátus nem találta bűnösnek. Tehát a római jogi engedélyt megkapták a zsidók arra vonatkozóan, hogy Jézust halálra ítéljék, és megöljék. Itt azonban már kapóra jött a főpapoknak, hogy a nagy hírnevet szerzett Jézust a rómaiak végezhetik ki, és így a felelősség kicsit megoszlik; esetleg a zsidó nép, aki szerette Jézust, de utálta a római megszállást, nem a zsidó főembereket, hanem a rómaiakat fogja hibáztatni a történelemért. Ez egy tipikus ördögi gerinctelen – rejtőzködő – viselkedési forma: más a döntéshozó, és más a végrehajtó... Sőt, ebben az esetben, ha Pilátus is elítéli Jézust, akkor a zsidó farizeusok mondhatták, „lám, a rómaiak szerint is bűnös és csaló volt”. Hiszen azt csak kevesen hallották, később le is tagadhatták, hogy Pilátus udvarában a zsidók minden felelősséget magukra vállaltak. „Vére rajtunk és gyermekeinken!”¹⁸.

Valószínűsíthető, hogy Pilátus úgy akarta megmenteni Jézust, hogy a legszigorúbb korbácsoltatással sújtotta (amiben amúgy előfordult, hogy belehalt az elítélt), hogy az utána eltorzult és vérben úszó emberi test láttára a zsidók megenyhüljenek. Nem így történt. A természetes emberi szánalomra apellálás nem vált be, mert a mélyen a lelkekben élő sötét erő már döntött, és holtan akarta látni azt, aki kellemetlen volt már számára, aki leleplezte őt, aki mellett nem tudta volna folytatni a hazug és gyilkos életmódját.

Ezek után térjünk még kicsit vissza a rejtőzködés mibenlétére.

Jn3,20-21 *„... Mert mindenki, aki gonoszat tesz, gyűlöli a világosságot, s nem megy a világosságra, nehogy kiderüljenek a tettei. Aki ellenben az igazsághoz szabja tetteit, a világosságra megy, hadd derüljön fény a tetteire, amelyeket az Istenben vitt végbe.”*

Nagyon régen olvastam egy szúfi irodalomban¹⁹, hogy a legnagyobb bűn az, amit az ember a rejtekben követ el. Korábban már megjelent ezzel kapcsolatban néhány

¹⁶ Vallomások, 7. könyv, XVI. fejezet

¹⁷ Víz László: A torinói halotti lepel és korának meghatározása, IV. fejezet

¹⁸ vö.: Mt27,25

¹⁹ Titus Burckhardt: Bevezetés a szúfi doktrínába

gondolatom az AQUILA Magazinban²⁰. Számomra ez a szűfi gondolat párhuzamban áll János evangélistától vett sorokkal. Meg eleve a szavaink és az egész körülöttünk lévő természet is sugallják ezt az igazságot: fény, ami megvilágosít és jó – ezek az Istenhez köthető fogalmak –, és a sötétség, ami a gonoszság helye, ami nem megy ki a fénybe, hanem rejtekben marad – egyértelműen az ördöghöz köthető. Sokan kételkednek Isten létezésében, mert nem látják, mert megengedi a rossz dolgok létezését. Valójában Isten nincs rejtekben, ő a leglátványosabb valóság, amit mi legfeljebb azért nem tapasztalunk (már ha valaki nem tapasztalja), mert mi magunk vagyunk rejtekben előle. Isten megtapasztalásához fel kellene vállalunk önmagunkat, az igazságot, és ki kellene lépni egy hazug komfort-életből, ami biztosan nem lehet rossz, hiszen a legfőbb Jó erre hív mindannyiunkat, csak kellene hozzá egy kis bátorság és szeretet.

Amikor Jézus arra hív minket, hogy a jótetteket úgy vigyük végbe, hogy ne lássák mások, hogy ne tudja a bal kéz, mit tesz a jobb²¹, akkor nem az a célja, hogy a jóság rejtekben legyen, hanem az, hogy megvédjen minket a hiúságtól, önhittségtől, beképzeltségtől, önmegelegetettségtől, felfuvalkodottságtól, egótól, és egyszerűen őt közvetítsük anélkül, hogy bármilyen hamis képet alkotnánk önmagunkról, és anélkül, hogy egyáltalán fontosak legyünk önmagunk szemében. („Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbednem.” – Jn3,30) Amikor pedig azt mondja, hogy ne a nyilvános tereken imádkozzunk, hanem inkább zárjuk magunkra a szobánk ajtaját, és úgy imádkozzunk, akkor pedig a fentiekén túl még az a lényeg, hogy olyan atmoszférát biztosítsunk önmagunk körül, ami lehetőséget ad nekünk arra, hogy valóban mélyen el tudjunk csendesedni, és Istennel szorosan kapcsolatban legyünk, hogy átizzíthasson minket, valódi lelki aktivitás legyen, ne csak egy formáság.

Sőt, valójában Jézus kifejezetten hív minket a megnyilatkozásra, a kitárulkozásra, a rejtekből való kilépésre, hogy világossága legyünk a világnak. Például: Lk8,16-17 „Senki sem gyújt világot azért, hogy befödje valami edényfélével, vagy hogy az ágy alá tegye. Inkább a tartóra teszi, hogy aki csak belép, lássa világát. Mert semmi sincs úgy elrejtve, hogy elő ne kerülne, és nincs titok, ami ki ne tudódna, és nyilvánosságra ne kerülne.”

A cikk elején írtam, hogy a világosság is él a rejtekben való működés módszerével. Vannak olyan megvadult lények, akik nem fogadják el az eledelt a kezedből, de ha finoman elhelyezed a közelükben, és nem tudják, hogy tőled van, akkor elfogyasztják. Kicsit hasonlóan működhet az Isten embere is, amikor például imádkozik másokért. Nem feltétlenül mondja meg a másiknak, hogy imádkozik érte, de a lelke tudattalanul is táplálódhat abból a fényből, amit a másik küld felé. Nem mondom, hogy ez a követendő példa, de lehetnek szituációk, amikor ez az egyetlen módja annak, hogy megpróbáljunk olyan lényen segíteni, akin másképp már nem lehet. A szabad akarat működik, ezért aki elutasítja a fényt, azon nehezen lehet segíteni, az Isten emberének tudnia kell azt is, hogy mikor kell abbahagyni a próbálkozást, mikor kell odébbállni, de a szeretett lényt Isten kezébe helyezni mindig hasznos nekünk is és a másik lény számára is, ezzel rosszat biztos nem teszünk, annak ellenére sem, hogy a tevékenységünk látszólag rejtekben marad – egyelőre.

A sötétség azonban két teljesen más indoknál fogva működik rejtekben. Egyrészt mert nem akarja, hogy mindenki számára láthatóvá váljon a benne rejlő gonoszság,

²⁰https://aquila-sas.hu/storage/magazinok/September2022/AQP_Magazin_2021-03.pdf

²¹ vö.: Mt6,1-18

szeretné az önmagáról festett hamis képet fenntartani. Másrészt pedig, az ennél még mélyebb gonoszság szeretne minél többet ártani másoknak is, és ezért báránypőrébe bújik, megtéveszti a környezetét, és aljas módon mérgezik meg mindenkit, akit kiszemelt magának. Nagyon erősen működik ez ma is, és olyan jól és ügyesen rombol mindent, hogy bár már alig látunk ki a szörnyűségek közül, mégis sikerül mindezt úgy tenni, hogy közben még sokan kételkednek a létezésében, nemhogy küzdenének ellene. És ez azt is jelenti, hogy sok ember az önmagában működő sátánt sem veszi észre, jó embernek tartja magát, miközben a környezetét teljesen tönkreteszi, sőt, még a környezetében levők is képesek azt hinni, hogy ő valóban jó ember.

Nem célolok ezzel az írással, hogy mindenki mindenkiben és önmagában is folyton csak a rosszat keresse. Tény, hogy valamennyire mindannyiunknak része a rossz, mert senki nem tökéletes, csak az Isten. Én azt gondolom, hogy a legfontosabb mindig az, hogy Isten előtt kinyissuk magunkat, minőségi idővel forduljunk az Úr felé, nem másra figyelve, hanem csak rá, és akkor az ő fénye fog mindig a megfelelő foltra rámutatni, elégetni, és akkor majd figyelniünk kell arra, hogy ne hívjuk vissza azt, amitől már Isten kegyelméből megszabadultunk. Önerőből itt nem sokra megyünk, kell az alázat, a türelem, a bátorság és az Istenben való bizalom, hogy tudjuk azt, hogy ő Jó, és így nincs mitől félni, ha rá bízunk magunkat.

Ne rejtőzködjünk, ne tegyünk semmi rosszat, ami okot adna számunkra a rejtőzködésre, vagy bármilyen hazugságra. A gondolataink is legyenek tiszták, és akkor a beszédünkkel is bátran kiállhatunk bárki elé anélkül, hogy kigyó módjára kellene csúrnunk-csavarnunk a szavakat. „Így beszéljeteink inkább: az igen igen, a nem nem. Ami ezen felül van, a gonosztól való.” – Mt5,37

A cikk írója: Szeibert Márton mechatronikai mérnök, az AQUILA Civil Közösség tagja, helyettes vezetője, aki 13 éve végez önkéntes tevékenységet az AQUILA szervezésében. A teológia, filozófia a kedvenc hobbijai közé tartozik. Egyéb írásai az AQUILA Magazinban és a Túllépésben olvashatóak.

Márkus Edit

SZENT ÁGOSTON ÉS A MAI EMBER

Előszó

Ezen írást Pável Márta Szent Ágostonról tartott mély előadása inspirálta. Az előadáson közel került hozzám a kereső, bukdácsoló, ugyanakkor akaratos, kitartó ember példája, aki komolyan vette Isten szavát.

Bevezetés

Szent Ágoston útkeresésének, lelki fejlődésének és megtérésének példája az utókor kincse marad, a Vallomások című művében újra és újra erőt meríthetünk belőle. A következőkben ezt a személyes és önmagával kíméletlenül őszinte utat szeretném összehasonlítani a modern ember útkeresésével. A Vallomásokat 397 és 400 között írta Ágoston, több mint tíz évvel a megtérése után, életútja felén járt körülbelül, ekkor már Hippo püspökének szentelték fel. Élete és tevékenysége Észak-Afrikában bontakozott ki, illetve tanított Rómában egy rövidebb ideig.

A III-IV. században ezt az észak-afrikai római provinciát szeparatista törekvések és polgárháborús helyzet jellemezte. A filozófiai irányzatok közül az újplatonizmus volt kiemelkedően fontos. Plótinosz, az irányzat legjelentősebb képviselője szerint az ember és a világ meghasonlott, a földi élet pusztá színjáték, a lélek számára egyetlen út marad, a befelé fordulás, az önmagában való elmélyedés. A korszakban igen elterjedt misztériumvallásokban is az egyéni útkeresés, a megtisztulás kerül középpontba. Az elszigetelt egyén olyan közösséget keres, amely támogatja, segíti, hogy megtalálja az igazságot.

Szent Ágoston a Vallomásokat számadásként írta, illetve az a szándék is vezette, hogy példájából az olvasók okuljanak és erőt merítsenek, ha az igazságkeresés útvesztőjében járnak. A könyvben önvallomás, gyónás, ima, filozófiai elmélkedések, teológiai fejtegetések, pszichológiai megfigyelések, anekdotikus részletek, életrajzi adalékok keverednek²². A Vallomások első része (I-IX. könyv) szól a megtérésről, a második rész (X. könyv) a megtért Ágoston belső életével, a harmadik rész (XI-XIII. könyv) pedig a Szentírás magyarázatával és teológiai kérdésekkel foglalkozik.

Gyermek- és ifjúkor

Gyermekkorára és iskolás éveire kritikával tekint vissza. Istenhez való megtérése szempontjából értékeli az ott szerzett ismereteket. A gyermek Ágoston nem szeretett tanulni, szülei, oktatói mégis erre kényszerítették. Ma is így van, önként talán egyikünk sem járna iskolába, nem vizsgázna a tanultakból. Kényszerből tehát sok új ismeretre tett szert. A kérdés viszont az, hogy ezen új ismeretek hasznosak-e. Ágoston visszatérve haszontalannak érzi a görög könyvek olvasását. Dido királyné tragikus halála megihlette, megsiratta őt, de ez nem vitte közelebb Istenhez: „Hitvány és utolsó teremtményeid után futkároztam.”²³ Homérosz meséi az ember tulajdonságairól, bűneiről szólnak, azt népszerűsítik, és a transzcendenciához nem visznek közelebb. Szomorúan állapítja meg – s ez napjainkra is érvényes sajnós –, hogy inkább ragaszkodunk a betűk és szótagok pontos írásához, ebben nagyon szabálykövetőek vagyunk, de az örök, időtlen törvények betartását semmibe vesszük. „Ha valaki

²²Redl Károly: A Személyiség születése, Utószó Aurelius Augustinus: Vallomások 483. oldal.

²³ Aurelius Augustinus: Vallomások (Gyomaendrőd, 1982.) 42. oldal

magáénak vallja a hangzók régi szabályát, vagy esetleg tanítja is azt és mégis a nyelvtan ellenére a homo (ember) szót első betűje nélkül omo-nak ejti, jobban berzenkednek rajta az emberek, mintha gyűlölné parancsod sérelmével ember létére felebarátját."²⁴ A gyermekkori hibák, bűnök nem maradnak elszigeteltek, a felnőttkorba is begyűrűznek: „átszivárognak a tanítókról, a nevelőkről, a diákokról, a golyókról, a verebekről... a kormányzókra, a királyokra, az aranyra, a birtokra, a rab-szolganépre."²⁵ A mai ember inkább nosztalgiával vagy sznobériával szemléli az iskolai ismereteket. Nosztalgikusan csak arra gondol, milyen jó volt gyermeknek lenni, kicsit talán megszépítve ártatlannak gondol minden gyermekkorában elkövetett csínyt, és jótékony homállyal takarja be, ha valami rosszat vagy feleslegeset tett. Vagy sznobériával úgy gondolja, minden e korban szerzett ismeret az alapl műveltség része és fontos szakasza az érett személyiség kialakulásának.

Ifjúként megéli a testi vonzódást, az érzéki szenvedélyt. „Málladoztam, vergődtem, fecsérlődtem, és mégis hetvenkedtem a bujaságban."²⁶ Visszatekintve lázként jellemzi e felfokozott állapotot. Szüleit hibáztatja, hogy nem terelték mederbe ezt a szenvedélyt, és nem gondolkodtak, hogy feleséget keressenek neki, mert tanulmányai elvégzését fontosabbnak tartották. Apja büszke volt rá, hogy férfivé érett. Anyja próbálta a keresztény útra visszavezetni, imádkozott érte, hogy ne vesszen el, és intette, hogy ne paráználkodjon, és ne kövessen el házasságtörést, de a házasságkötést nem szorgalmazta ő sem. Őszintén bevallja, hogy sokszor a társak miatt úgy tett, mintha elkövette volna ő is a bűnt, hogy ne lógjon ki a sorból. Napjainkban az Ágoston édesanyja által képviselt gyengédebb visszafogó erő is egyre kevesebb, illetve sok szülő nem tud nemet mondani gyermekének. Fél, hogy elveszti, s a fiatal saját belátására bízza, hogy él. Ágoston visszatekintve édesanyja szavaiban felismerte Isten szavait: „*Pedig ezek a te ígéid voltak, csak nem vettem tudomásul. Azt hittem, hogy te hallgatsz és csupán ő beszél. Te szóltál belőle hozzám.*”²⁷ Ágoston elismeri, hogy csábító az emberi barátság, de ezek bár édes kötelékek, mégis csak „aprócska javak” a végtelen javakkal, Istennel szemben.

Ágoston barátaival körtét lopott. Nem is maga a körte ízlett nekik, hanem a tilosban járás. Felteszi a kérdést magának, hogy miért szegte meg a törvényt. „*Talán azért tettem, hogy némi árnyékszabadságot majmoljak fogoly létemre magamnak... Lám, az urától menekülő és árnyak után kapkodó szolga.*”²⁸ A mai ember, inkább felmentéseket keres, ha az elkövetett bűnére gondol. Nem elemzi ilyen kíméletlenül, hogy miben gyökerezik a bűne. Nem teszi fel magának a Szent Ágoston-i kérdést, hogy a mélyben az igazi, Istenben gyökerező és a Végtelenben megélt szabadság eltorzult képe köszön vissza. Pedig ez a kíméletlen önmagunk felé való őszinteség az egyetlen lehetőség az ebből az állapotból való kikecmergésre. Enélkül továbbra is a bűnünkhöz tapadunk. E kérdés feltevésével már messzebbre látjuk magunkat és a bűnünket, már el tudunk távolodni a bűn édességétől, és egyszeriben kisebbé, sokszor remélhetőleg nevetségessé is válik.

Ágoston szerelmes lesz, s magát megvizsgálva megállapítja: „*nem szerettem még, csupán a szerelem volt kedves...*” Leírja a szenvedély jellemzőjét: „*minél üresebb voltam az ilyen ételektől, annál több csömörrel teltem meg irántuk.*”²⁹ A mai

²⁴uo. 51. oldal

²⁵uo. 53. oldal

²⁶uo. 56. oldal

²⁷uo. 60. oldal

²⁸uo. 67. oldal

²⁹uo. 72. oldal

embernél is nagy hajtóerő a szerelem. Sokan ölni is képesek érte, de legalábbis minden addig értékesnek hitt kapcsolatot, barátságot, tanítást feláldozni. A szerelmes ember csak akkor képes ilyen önreflexióra, mint Ágoston, ha kicsit eltávolodik szerelmétől, és messzebből nézi önmagát ebben a helyzetben. Ha kikerül saját hatása és vaksága alól, higgadtabban tudja elfogadni, a földi szerelem változékonyságát, mulandóságát, és azt a megállapítást, hogy a földi szerelemben az égi szerelem egy mozaikját találhatjuk csak meg időben és térben behatárolva.

Manicheizmus

Szent Ágoston több éven keresztül a manicheus tanok³⁰ szerint élt. Mani követői sokféle irányzatot képviseltek, így most csak azokat a pontokat emelném ki, amelyeket maga Ágoston is hangsúlyozott. A tanítások eleinte vonzották, és azt a reményt keltették benne, hogy Istenhez fog találni, de sok kérdésére nem adtak választ. Faustus mester látogatása kiábrándítja a tanaikból, hiúságot és sületlenséget talál igaz tudás helyett.³¹ Ágoston pedig mindig tovább lépett, ha a fellelt megoldás nem bizonyult elégnek: „Lépésről lépésre jutottam el az ostobaságokig.”³² Nem keresni akart, hanem találni, kíméletlenül tovább állt, amikor felismerte, hogy a manicheus mester tudásában hiányosságok, gondolkodásában meg logikai hibák vannak. Felismerte, hogy Isten a lét, nem lehet anyagi. Elfogadta, hogy a Jó és a rossz dualizmusa jellemzi a földi világot, de a rossz nem öröktől való, „nem más a rossz, mint a jó hiánya”³³, jelenti ki Szent Ágoston. Isten végtelenségében az ember bűnével csak magát határolja el, az Istentől kapott halhatatlan lelkét köti gúzsba. A mai kor embere példát vehet erről a keresésről. Sokféle tan, vallás kínálja magát napjainkban is, és ha nem kíméletlenül az igazságot keressük, ha valami egyéb érdek mentén haladunk, benne ragadhatunk egy-egy megtévesztésben.

Édesanyja hatása

Édesanyja álmában vigaszt látott, hogy fia nem fog elveszni, megmenekül a tévedésektől. 9 évet kellett még várnia fia megtérésére, de Monica kitartóan hitt az álomban kapott isteni reményben. Bölcs asszonyként kitartott férje mellett, szelíden terelgette őt a kereszténység tanításai felé. Legnagyobb gondja fia volt, Ágostonért rengeteget imádkozott, hogy a jó úton maradjon. Saját elképzelései voltak ugyan fia jövőjét illetően, de elfogadta és belátta, mi Isten akarata, hogy Ágoston Isten papja lett. Napjainkban a szülők tanítására sokan nem hallgatnak, és e tagadás felnőttkorban is árnyékként vetül gondolkodásukra. A másik szélsőség, pedig az anyától való el nem szakadás, az anyára való teljes ráhagyatkozás Isten helyett. Ágoston példája mutatja meg, hogy önálló személyiséggé válva felnőttként hálásnak kell lennünk szüleinkért, az értünk való aggodalmukért, a gondoskodásukért, tanácsaikat megfontolva, de a saját utunkat kell járnunk. Mindehhez persze elengedhetetlen, hogy a belső hang, ami minket vezet, ne a saját hangunk legyen, hanem Isten szavát halljuk meg ott belül.

³⁰ Mani 216-ban született Babilóniában. Tanításában kaldeus, perzsa, buddhista és keresztény elemek is találhatóak. Központi gondolata, hogy két valóság létezik öröktől fogva: a jó és a rossz. A sötétség rátört a világosság birodalmára, s így keletkezett a látható világ. A sötétség fejedelmei Isten lényegéből fény darabkákat ragadtak magukkal, ezeket zárták anyagba és így lett az ember. Az üldözések ellenére egy évezreden keresztül megmaradt a manicheizmus.

³¹ Aurelius Augustinus: Vallomások (Gyomaendrőd, 1982.) 130. oldal

³² Uo. 90. oldal

³³ Uo. 83. oldal

Megtérés

Barátja halála intő jel volt számára. A haldokló előtt lehullanak a fátylak, közel az elmenetelhez tisztábban kezdi látni az igazságot. Ráparancsolt Ágostonra, hogy ne merjen gúnyolódni a keresztségen. A barát végül meghal, és Ágoston mély gyászba borul, úgy érzi, másik felét, lelki társát veszítette el. „*Tudtad Uram, hogy eléd kellene emelnem gyógyulásra lelkemet, de nem voltam erre kapható és erőm sem volt elég-séges hozzá.*”³⁴ A halál napjainkban tabu téma, marad a magányos félelem, egyedül próbálnak sokan a halállal megbirkózni, amikor közeledik vagy hirtelen megtalál az elkerülhetetlen. Ilyenkor a hatalmas veszteség sebet ejt az ember lelkén, de azon a maga által alkotott kemény lelki dióhéjon is repedés támad, amelyben addig oly kényelmesen vagy egyáltalán nem kerestük Isten igazságát. Ilyenkor a veszteség nyitotta ablakon át erőt kell magunkban gyűjteni, hogy végre az ott várakozó transzcendenciába belekapaszkodjunk. „*Boldog, aki téged szeret, barátját benned és ellenségét miattad szereti. Csupán akkor nem veszíti el szeretteit az ember, ha az el nem veszíthetőben szereti valamennyit.*”³⁵ Barátja halála után belátja, hogy a létezőkben nem lelhet megnyugvást, „*erednek és azután mind-mind elkallódnak*”. Ma sokan nem tudják Istenben szeretni a családjukat, barátaikat, akár önmagukat sem. Ha Isten felé igyekszünk, egyre inkább tudunk ezzel az igazi szeretettel fordulni másokhoz is, és ebben a szeretetben nincs helye egyéni érdekeknek és akaratnak. Ez a szeretet az Istenben való elfogadás, tehát nem úgy fogadom el a másikat, ahogy van, hanem Istenben. Segítem, ha szüksége van rá, szólok neki, ha eltéved, nem hagyom veszni. Ehhez persze Isten felé kell mennem, hallanom kell Isten szavát, nem a magam egoját kell építgetnem. „*Tehát az Istenben szeresd őket. Ragadj belőlük magaddal hozzá amennyit csak tudsz és szólj nekik: Őt szeressük.*”³⁶

Milánóban az Ambrus püspökkel való találkozás hatására újra a katolikus tanítások felé fordul. A manicheista tanokat már csacska meséknek tartja, de a katolikus igazságokat még nem tudja belátni. Logikusan próbálja megérteni a tanítást. A be nem bizonyítottat még hitttel kell elfogadnia, mert Isten szavát még nem hallja belsőleg. Gyötrődéseiben a lélek kinyílik a transzcendencia befogadására: „*Midőn első ízben észrevettelek, magadhoz emeltél engem, hogy rádöbbenjek: valóban létezik, amit ismernem kellene, de ismeretére még nem vagyok alkalmas. Nagyerősen reám sugaraztál és visszalökted gyöngé pillantásomat... Mintha a magasságból szavadat hallottam volna: én az erősek eledele vagyok, növekedj és eszel majd belőlem.*”³⁷ Ez a találkozás fordulópontot jelent, egyre inkább vágyik Isten teljesebb megismerésére, de még nem kitartó, sokszor visszaesik saját „*képzelet-szörnye*iehez”. A mai ember vigaszt meríthet Ágoston szavaiból, hiszen aki úton jár, tudja, hogy ingatag, nem tudunk ugyanolyan lendülettel haladni minden egyes percben, vannak hullámvölgyek is. Ágoston kitartása és célra irányultsága ugyanakkor példaértékű a mai emberének. Nincs könnyű siker, illetve az hamar el is illan. A jóért meg kell küzdenünk. Az ivóvízért mélyre kell leásnunk, a talajvíz ugyan könnyen felbukkan, de nem csillapíthatja szomjunkat.

A régi és az új akarat, a „*testiségbe tapadó*” és a „*lelket ébresztgető akarat*” harcának színtere lett Ágoston lelke. Vágyott a tisztaságra, Isten közelségére, de ugyanakkor időt kért még: „*adj tisztaságot és megtartóztatást nekem, de ne most rögtön...*

³⁴uo. 106. oldal

³⁵uo. 108. oldal

³⁶uo. 111. oldal

³⁷uo. 197. oldal

Féltem, hogy hamar meghallgatsz engem, és gyorsan meggyógyítod beteg vágyaimat."³⁸. A lélek betegségéhez leköti a megszokások terhe. Ez az, amikor az ész már kész, de a szív még nem, hányszor hallhatja Isten ezt napjainkban is a Felé tétován igyekvőktől, Hozzád megyek, Uram, de előtte még élek egy kicsit. Ez az emberi kérés azonban az embernek okoz egyre nagyobb gyötrődést, hiszen két szék közül a földön találja magát, vagy olyan, mint a háborgó tengeren hanykolódó céltalan hajó, nem csendesedhet a vihar, mert nem egy irányba megy, hanem céltalanul kiteszi magát a viharoknak.

Ágoston belátja, hogy a megtérés akarati döntés, de a döntés állhatatos érvényesítésében Isten kegyelmére szorul. Akkor, amikor már teljesen kimerült és elgyötört lett ebben a lelki viharban, akkor érkezik el az a kegyelmi pillanat:

Tolle, lege,

Tolle, lege.

Vedd föl, olvasd,

Vedd föl, olvasd.

Kinyitja a Szentírást, amit addig is többször olvasott, de most ebben a pillanatban a szívvel tudja olvasni, teljes valójával át tudja élni a szavakat. Innentől azt akarta, amit Isten akart benne. Megélte Jézus szavait, hogy „*az én igám édes*”.³⁹

Az Istenhez vezető úton Ágoston a platóni alapokon áll. A fejlődés a múltból való építkezés, hiszen a múltból lehet tanulni, a jövő még bizonytalan. Minden tudásunk visszaemlékezés. Így van ez a földi tudományokkal. Át kell lépnünk az emlékezeten, túl kell haladnunk rajta, hogy Istenhez mehessünk. „*Fölszálllok íme lelkemmel hozzád, a folytonosan fölöttem maradóhoz. Átlépek ezen az emlékezet nevű erőmön is, mert kívánva kívánom, hogy megragadjalak, ahol éppen megragadható vagy, és beléd tapadjak, ahol éppen beléd tapadhatok.*” Istent keresve a boldogságot keressük, azért azt, mert a boldogság lenyomata ott van az emlékezetünkben. „*Amióta csak ismerlek tehát, benne voltál emlékezetemben, és ott találalak téged.*”⁴⁰

A mai ember számára annyiféle út kínálja magát: sokféleségükben Ágoston példája iránymutató. A bensőnkben a lélek legmélyében meg kell találunk a jól elrejtett kincsünket. Ha az út ezt segít feltárni, jó helyen vagyunk, ha csak magunk képzelte bizsukra akadunk, nem ér semmit. Elszakadt vándorként nem ígérkezik könnyűnek ez az út, rögzös és hosszú és meredek. De ahogy láttuk Ágostonnál, egyre boldogabb ez a vándor, egyre eltökéltebben halad tántoríthatatlan módon.

³⁸uo. 230. oldal

³⁹Mt. 11,30

⁴⁰Aurelius Augustinus: Vallomások (Gyomaendrőd, 1982.) 301, 306, 311. oldal

Befejezés

Ágoston megtért, rátalált Istenre, de nem állt meg, nem is lehet ezen a keskeny úton megállni, csak felfelé menni tovább. Az egyén, a lélek csak árnyéka önmagának, haldoklik, ha nem Istent keresi. A modern kor emberének felfogásában az egyén nem függ Istentől, és így magára marad, elszigetelődik, saját magának teszi ki önmagát. Ágoston személyes életének minden egyes mozzanatában ott van a transzcendenciához való viszonya. A transzcendencia és az immanencia határai bizonyos fokig elmosódnak, az egyik szféra szüntelenül átcsap a másikba.⁴¹ Ágoston példáját követve ne zárjuk el magunkat Istentől, merjünk felé menni, hiszen lelkünk mélyén mindig is csak erre vágytunk, még ha nehezen ismerjük is fel ezt az igazságot.

A cikk írója: Márkus Edit, az ELTE-n diplomázott francia és történelem szakos tanárként. AQUILA h. Rend alapító tagjai között van, vezető helyettese. Ez idáig írásai jelentek meg az AQUILA Magazinban és a TÚLLÉPÉSBEN.

Rizmayer Péter
AZ ÚJ VILÁGREND ELLEN

(A szerkesztő megjegyzése: nem összeesküvés-elméleteket akarunk közölni, hanem meglévő bajokra, várható anomáliákra felhívni a figyelmet.)

Nemrég egy hittanórán Pável Márta előadást tartott a gazdasági világelit hatalmi törekvéseiről, elsősorban annak emberi és vallási vonatkozásairól. Az előadás kapcsán gondolkoztam el azon, hogy érdemes lenne ezt újra átgondolni, erről írni. Az interneten ennek kapcsán több cikk is található, azonban ráleltem egy óvatos (úgy fogalmaz, hogy nem biztos, hogy igaz) és könnyen áttekinthető „összefoglalóra”: <http://titkokszigete.hu/7-lepesben-pusztitja-el-vilagunkat-a-gazdag-vilagelit-itt-a-tervuk/>. Ez összesen hat pontban foglalja össze a főbb törekvéseket, végső célokat, amelyek egy új világrend létrehozásához vezetnének. Az alábbi írásban ezeket a pontokat idézem a fenti írásból és írok hozzájuk (pontosabban fogalmazva ellenük) megjegyzéseket.

1. „Minden meglévő kormány leváltása,

***Ez magától értetődő és már elkezdődött egy ideje. Az Európai Egyesült Államok gondolata efelé a centralizáció felé húz, alig 10-15 éven belül pedig létrejöhet egy Új Világrend, ahol már az országoknak nem lesz több hatalma.*”**

Sokszor gondolkodom el azon, hogy régen nemesi családok tagjai voltak a vezetők. Akiket vezetőnek, királynak szántak, azt jobb esetben felkészítették erre a feladatra. Egyetlen példa, Habsburg Ottó mondta egy interjúban, hogy gyerekként minden nap más nyelven kellett más nevelővel beszélnie annak érdekében, hogy minden nép nyelvét tudja, amely a monarchiában él. Gondoljunk bele, hogy a demokráciában megválasztunk valakit, de ez a valaki bármilyen tehetséges is, valószínűleg

⁴¹ uo. 488. oldal

ilyen feladatra nem készítették fel, és emiatt ezt a „szakmát” már akkor, gyakorlatban tudja elsajátítani, amíg le nem váltják, és akkor kezdődik minden előről. Ennek sok hátulütője van, de ezzel nem azt akarom mondani, hogy feltétlenül jobb, ha egy adott nemesi család birtokolja folyamatosan a hatalmat. Igazából az lenne a legjobb, ha olyan uralkodó lenne a trónon, aki Isten embere, Isten jelöli ki és az Ő akaratát teljesíti be. Aki erre született. Olyasvalaki, mint amit Platón képzelt el a filozófuskirály személyében. Ugyanakkor egy igazán bölcs ember pont amiatt, mert bölcs, nem vállalná el pl. egy ország kormányzását. Ez komolyan rombolná a saját lelki életét, rengeteg gondnak, nyomásnak, akaratnak lenne kitéve és saját lelke sínylené azt meg, nem lenne elég ideje a lelkét építeni. Persze ha ez a feladata, erre született vagy erre küldték, akkor vállálnia kellene mindettől függetlenül. Gondoljunk például nagy szentekre (pl. Avilai Szent Teréz), akik írtak, intették az adott kor uralkodóját, még ha nem is feltétlenül akarták, Isten rajtuk keresztül üzent. Talán a legjobb megoldás az lenne, ha egy „bölcsek tanácsa” vezetne egy adott országot, akik együtt döntenek, a fontosabb döntések előtt megkérdezik Isten véleményét, és ha az adott valaki nincs is lelkileg a topon, akkor a többiek segítik, hogy ilyen helyzetben se hozzon rossz döntést.

A bölcseket is Isten jelölné ki. Ugyanakkor minden népnek van egy saját gondolkodásmódja, habitusa, és aki nem ebből a népből származik, az valószínűleg ezt nem fogja ismerni, és mert nem ismeri, így jó értelemben véve uralni, vezetni sem tudja az adott népet. Ami a fenti idézetben szerepel, az lenne a legrosszabb megoldás, hiszen Isten nélkül, akaratból, tudatosan szeretnék a népeket uralni, és meg sem kísérik azokat megérteni, együtt gondolkodni, megérteni a gondolkodásukat, problémájuk, szeretni őket.

2. „A magántulajdon eltörlése,

A Great Reset, azaz a Nagy Újraindítás keretében a gazdaságot olyan módon formálják át Klaus Schwab segítségével, ahol az embereknek nem lesz többé semmije, mégis mindenki boldog lesz, legalábbis ez az ígéretük. Valójában pedig arra megy ki a játék, hogy mindent, ami még megmaradt, a nagy és gazdag elit réteg privatizáljon...”

Szerintem a tulajdon az ember szempontjából fontos. Az ember azt magáénak érzi, gondoskodnia kell róla, oda kell figyelnie arra. Ez a gondoskodási igény az embert magát is lelkileg megtartja. Volt már ilyen próbálkozás (kommunizmus), ami alatt minden lepusztult, mert semminek sem volt gazdája. A tulajdon segít az öntudat megtartásában (pl. valaki büszke arra, hogy milyen szép a kertje). A tulajdon motiválja is az embert, hogy jobbat, újat alkosson (pl. szebbé tegye a lakását). Arról nem is beszélve, hogy a tulajdonért az ember megdolgozott a saját két kezével, illetve sok esetben nemcsak ő, hanem az elődei, generációk halmozták fel kemény munkával. A tulajdon fontos az ember lelkének még akkor is, ha nem szabad ragaszkodni hozzá. Gondolhatunk itt arra is, hogy az embernek van egy kutyája, macskája. Vele nő fel, szereti, ápolja, gondoskodik róla. Szerves része a napi életének és sok esetben az ember legjobb barátja. Vagy például nagyon szereti valaki az otthoni virág illatát. Felidéző számára valamit, ami nagyon kedves emlék, pl. gyerekkorát, a nagymama kertjét stb. Ezek olyan finomságok, hogy amikor valaki arról gondolkodik, hogy elveszi a másét, az nincs tisztában az ember lelkének igényeivel, finomságaival, alaptermészetével. A kommunizmus sem számolt evvel, ami egy nagyfokú durvaság, az emberi természet, és végső soron Isten elleni támadás. Arról nem is beszélve, hogy azért veszi el másét, hogy az övé legyen minden.

3. „Az örökösödési jog megszüntetése,

Ez szintén a Great Reset egyik fontos célkitűzése. Elősegíti azt, hogy több milliárd ember váljon gyakorlatilag papíron földönfutóvá. Hogy az embereknek semmije se legyen, de az állam, a karhatalom eltartja őket és biztonságot ad, cserébe a szabadságukért és a szolgálataikért.”

Az örökösödési jog megszüntetése szorosan kapcsolódik az előzőhöz. Megfoszt attól a vagyontól, amit az előző generációk felhalmoztak. Ebben ugyanúgy a szeretetlenség van, az ember iránti kíméletlenség. Az örökösödés nem csak a vagyonról szól, hanem az öntudatról is. A megörökölt vagyonhoz családi emlékezet is társul, ami segít az öntudat megadásában (ki vagyok én) és megtartásában. Akinek nincs semmije, megszüntetik a kötődéseit, az sokkal könnyebben lesz manipulálható, a lelkének cizelláltsága, finomságai csökkennek. Pl. az ember családjá gazdálkodott, és most elveszik azt a földet, amelyet megörökölné és folytatná azt a tevékenységet, amit elődei is folytattak, és amelybe ő maga is belenőtt, amelyben meghatározza, meghatározta önmagát. Ez megint egy olyan durva, sátáni ötlet, ami semmibe veszi az ember méltóságát, nem veszi figyelembe, hogy az ember hogyan épül fel, milyen alapvető, nem elvehető lelki igényei vannak. Az egész folyamat az ember lelki özszeroppantását célozza meg, hogy rabszolgává tegye. Ehhez senkinek nincs joga. Minden olyan lépés, ami Istentől az embert eltávolítja, és nem hozzá közelebb viszi, az nem Istentől van.

Sajnos az ember így is eléggé eltávolodott Istentől, és sokszor csábítja egy olyan lehetőség, hogy az őt körülvevő bizonytalanságot végre megszüntesse, amit a fentiek szerint az új világrend ígér. Nemrég mentem a munkába, és ahogy a buszon utaztam, a vezetőfülke hátsó, görbe műanyagában (ami az utastérben van, a vezetőfülke mögötti első ülésor előtt) megláttam egy közelgő buszt. Amikor elment a szembe sávban a másik busz, amit a vezetőfülke hátsó műanyagán tükröződni láttam, akkor döbbsentem rá, hogy az egész csak egy optikai csalódás volt, amit egy pillanatra igaznak hittem. Azon kezdtem el gondolkodni, hogy vajon az egész világ nem egy ilyen optikai csalódás-e, csak még éppen nem ébredtem fel, és igaznak hiszem. Lehet, hogy ez egy jó példa volt a maya (illúzió⁴²) működésére. Azon is gondolkodtam, hogy vajon ez a földi optikai csalódás hány rétegből áll. Ha ki is bogoznánk egyet, valószínűleg csak egy másik, más szintű optikai csalódásban maradnánk benne. Azon is elgondolkodtam, hogy amikor a másik busz miatt megijedtem, akkor valamit hittem, amiatt ijedtem meg. Vagyis nem lehet az, hogy az ember félelme mögött valójában – vagy legalábbis sok esetben – nincsen semmi? Hogy a félelme alaptalan, a félelmetesség illúzióját adott optikai csalódás, az abban való hit, valóságnak gondolás generálja? Visszatérve a fenti gondolatmenetre, az új világrend egy olyan optikai illúziót kíván elhitetni, kialakítani, ami biztonságot ad, de ez hamis biztonság, valójában nincs mögötte semmi. Az egyedüli biztonságot az adja, az képes egyedül adni, ha felszámoljuk az összes torzítást, és visszamegyünk oda, ahonnan eljöttünk, a tiszta létbe, Istenbe. Vagyis a biztonság így szerkezhető meg, merthogy ezen kívül nem létezik igazi biztonság. Az ember a lelkében ezt valahol tudja és érzi, hogy ebben a világban valahol minden bizonytalan. Az új hatalom pedig pontosan erre játszik. Köszönöm szépen, de nem kell az akol hamis melege. Az eltartás kapcsán pedig merjünk bátrak lenni, Isten mellett kiállni, mert Isten soha nem hagyja el az övéit, mindig gondoskodik róluk. Ha hiszünk Istenben,

⁴²[https://hu.wikipedia.org/wiki/M%C3%A1j%C3%A1_\(ill%C3%BAzi%C3%B3\)](https://hu.wikipedia.org/wiki/M%C3%A1j%C3%A1_(ill%C3%BAzi%C3%B3))

szolgálunk Neki, akkor nyugodtan ráhagyatkozhatunk, gondoskodni fog rólunk. „Ugye két verebet adnak egy filléren? S Atyátok tudta nélkül egy sem esik le a földre. Nektek minden szál hajátokat számon tartják. Ne féljete hát! Sokkal többet értek a verebeknél.” (Mt 10, 29-31)

4. „A hazafiság elpusztítása,

A nemzetállamok elleni utóbbi években megfigyelhető támadások csak a kezdete voltak ennek a pontnak. Valójában a nacionalizmus teljes és végső eltörlése a cél, hogy egyetlen „egyvilágrend” létrejöttét segítsék elő, országhatárok, nemzeti érzelmek nélkül.”

Ez is szervesen összefügg a fentiekkel. A nemzetek nem kevés vér és áldozat árán vívták ki az adott hatalom ellen a függetlenségüket. A nemzetállamok kialakulása nem véletlen, és valóban ezekben egy nemzet fogott össze, közös akarat volt ennek a létrehozása. Ezt nem lehet csak úgy figyelmen kívül hagyni. Ez a közös akarat (nemzeti öntudat) érzésem szerint sajnos az utóbbi időben csökken (itt arra gondolok, hogy sajnos sokan hagyták, hagyják el az országot), ugyanakkor gyengülése ellenére még mindig meghatározó a gondolkodásunkban. Nem is tudok olyan gondolkodásmódot, ami ezt felválthatná, még kialakulóban sincs.

A világpolgárságot csak sznobériának érzem. Attól, hogy valaki pl. Olaszországban él, még nem lesz olasz, és nem is fogják az olaszok olasznak nézni. Az, hogy valaki magyarnak születik, lelki habitusa, korábbi életei miatt, az nem lehet véletlen. Megint olyan finom struktúrákról beszélünk, annyira benne van a tudatunkban, meghatároz bennünket – gondoljunk csak arra, hogy van anyanyelvünk, magyarul beszélünk –, hogy ennek a felszámolása számomra egy lehetetlen vállalkozás, illetve ismét nagyon durva pusztítást végezne az emberiségben. Ha ezeket a világhatalmi célokat átgondoljuk, tényleg csak egy lelketlen robot maradna, akit már nem neveznék embernek. Van valami közös harmónia, ami összeköt bennünket. Mondhatjuk egyfajta közös rezgésnek, amelynek része a közös történelem, hogy földrajzilag egy helyen élünk, a hagyományok, szokások, a közös kultúra, a közös hitvilág stb. A nemzet egy olyan átfogó közösség, amelyben az ember él, ami az embernek szükséges, és amiért ugyanúgy felelősséget érez, vagy éreznie kell. Sokszor gondolkodom azon, hogy az utóbbi időben azt nem tettük meg – lehet, hogy nem bízunk magunkban, amiatt –, hogy nem építettünk fel olyan világceget, mint amilyen régen pl. a Tungsram volt. Annyi okos, tehetséges ember van Magyarországon, és mégsem tudtuk ezt megtenni. Erre amiatt is szükség lenne, hogy az ország minél gazdagabb legyen és olyan rétegeket is helyzetbe tudjon hozni, akik jelenleg szegénységben élnek, ténylegesen legyen lehetőségük a felemelkedésre. Sokszor azt is érzem, hogy szükség lenne arra, hogy magunkat – nem letérve a régi alapokról – újra megfogalmazzuk. Mit jelent most magyarnak lenni. Például amit Pável Márta Isten csatornájaként tesz, az a mélység, amit közöl, az egy óriási kincs, ami azt gondolom, hogy nagyon kevés országnak adatik meg (ha egyáltalán megadatik). Jó lenne, ha mindenki tudna erről, hogy nekünk ilyen kincsünk van, és része lenne ez is a magyar identitásnak, önazonosságnak, önismeretnek, büszkeségnek.

5. „Valamennyi vallás felszámolása,

Egy egységes, NewAge-szerű világvallás létrehozásán dolgoznak, melyet sokak szerint egy hologramokkal szimulált katasztrófával, Jézus megrendezett második eljövételével érnének el. Az emberek milliárdjai a bűvöletől megrökönyödve utána annyira irányíthatóvá válnának, mint a droidok... A vallás a mai napig alkalmas arra, hogy több milliárd embert vezessenek meg vele.”

Az új elit a vallások felszámolását vette célba. Ez nem történhet meg. Ez azt feltételezi, abból indul ki, hogy az ember alkotta a vallást. Nem. Isten van, nem az ember találta ki, a vallásokban a teremtmény istenkapcsolata van végtelen és felfoghatatlan Teremtőjével, Teremtőjéhez. A vallás az ember alapvető szükséglete, és aki nem vallásos, az egy alapvető igényességnek a híján van, ami nélkül nem lesz önálló személyiség, igazi egyéniség. Az ember egyedül Istenben teljesezhet ki, Isten képes egyedül jó irányba vinni, Isten nélkül nem tud jóságot tenni, hiszen Isten maga a Jóság. Ha valaki önmagát keresi, itteni célját vagy létének eredetét, mindenképpen meg kell találnia az Istenhez vezető utat, hogy ezekre igazi, korrekt válaszokat kapjon. Minden lélek a Teremtőtől jött el, minden lélek alapvetően tartozik Hozzá, minden létezőt Isten táplál, merthogy egyedül Ő van tér és időn kívül. Minden léleknek alapvető tulajdonsága a szeretet is, hiszen Isten maga a szeretet. Ha körbe nézünk a világban, akkor sok esetben ennek a nyomát sem látjuk, mégis legbelül ennek szükségszerűen meg kell lenni. Még ha csak nyomokban, akkor is olyan nyomokban, ami kitörölhetetlen a lélekből. A lélek emlékszik erre a szeretetre, ami egyben a biztonságot is jelentette, emiatt keresi, vágyódik erre az örökös biztonságra, szeretetre. Lehet, hogy talán érdekesebb szerelemről beszélni, hiszen ha valaki megtalálja, igazán megismeri Istent, akkor nem tud nem szerelemre lobbani iránta. Jó példa erre Avilai Szent Teréz. Valójában ez tartja meg, ez viszi előre a világot, az Isten iránti szerelem, és nem a technológiai haladás. Ha azt szeretnénk, hogy ez a világ felfelé emelkedjen és nem lefelé haladjon, egyre több és több embernek kellene imádkozni, megismerni a valóságot és Istent követnie. Ez a kiút ebből a folyamatos válságból, mindenből, minden látszólagosból, ami az eltávolodásból született, abból, hogy adott lélek nem akarja vagy bírja el a fényt és emiatt eltakarásban kíván élni, többnyire elfordulva Istentől, és ebben az elfordulásban, távollétben mindig ott a hamisság, hamiskodás. Meg kellene fognunk Jézus kezét, átadni a bűnöket, és Jézus az embert visszaviszi az eredetébe, visszafogadja Istenbe (gondoljunk a Bibliából a tékozló fiúra). Isten az egész világot a gondjában tartja, gondoskodik róla, de a szabad akarat sajnos bármire képes. Isten követése csak Isten megismerése által lehetséges. Hogyan kövessük azt, akit nem ismerünk? Hogyan higgyük el azt, akit nem ismerünk? Hogy beszéljünk Vele, ha nem is sejtjük, hogy mindig a közelünkben van?

6. „A család felbomlasztása,

A klasszikus családmódellem folyamatos támadás alatt van. Ahogyan Kásler Miklós mondta korábban egy nyilatkozatában is: a család és az emberi értékek vannak pergőtűz alatt. Az emberi társadalom elemi egységét akarják ezzel megbontani.”

A család felbomlasztásának a célja a fentiekből egyenesen következik. Sajnos, ha körülnézünk, ez már most is működik (különös tekintettel pl. arra, hogy több generációs családok már ritkán élnek együtt, mint régen. A többgenerációs együttélésnek volt egy fegyelmező, egyben tartó, visszatartó ereje.) Az embernek szüksége van szeretetre, együttérzésre, arra, hogy örömét, gondját meg tudja osztani másokkal, és melyik helyszín lenne erre alkalmasabb, ha nem a család. A család megteremti azt a nagyon belső bizalmi közösséget, ami erősen elválasztja a kinti világtól. A szülők nevelik fel, felelősek a gyerekekért, alapvetően minden társadalmi egység (anyanyelv átadása stb.) ebből a közegből indul ki. A család is akkor tud jól működni, ha Istenben van. Isten maga a szeretet és a jóság. Minél jobban átítatódik a család Istennel (valóságosan, nem csak képmutató tettekben), annál inkább áthatja a szeretet és a jóság. A lényeg mindig a látásunkban van, hogy Istenre figyeljünk. Ennek az irányultságnak az átadása, átörököltetése a legfontosabb. Ez tart meg mindig

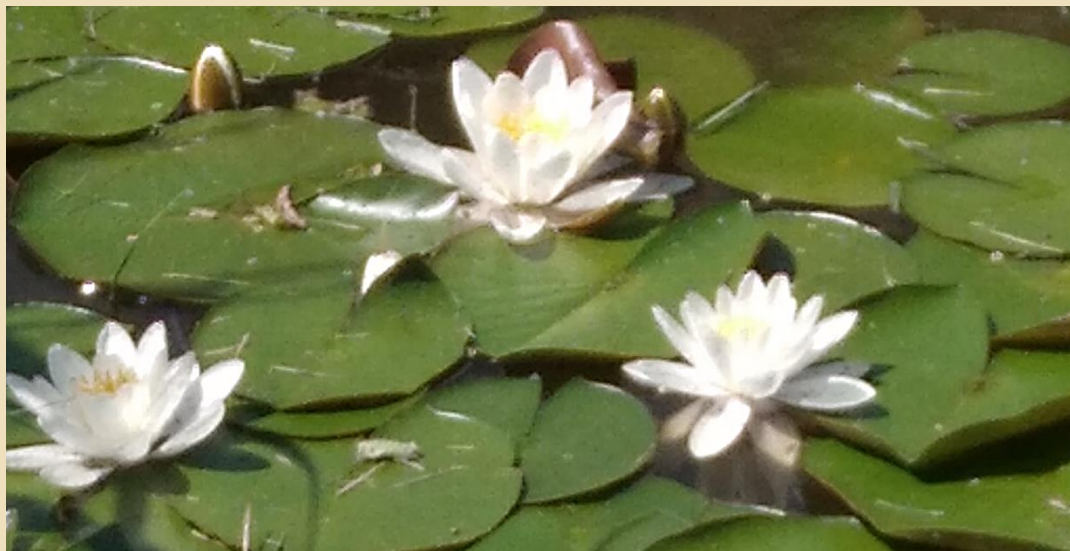
mindent. Ez ellen dolgozik a világ, és a családban nekünk a világ ellen kell dolgoznunk. Ha a család a fenti módon a világ része lesz (ahogy a hatalmi elit szeretné), akkor ennek az ellenállásnak a lehetősége is megszűnik. Jézus mondta: „Ki az én anyám és kik az én testvéreim?” Aztán végig hordozta tekintetét a körülötte ülőkön, s csak ennyit mondott: „Ezek az én anyám és testvéreim! Aki teljesíti az Isten akaratát, az az én testvérem, nővérem és anyám.” (Mk 3, 33-35).

Összességében ennek az új világrendnek a létesítése nem történhet meg. Nem tehetjük, hogy feladjuk magunkat és hagyjuk, hogy azt csináljanak (még jobban) velünk, amit szeretnének, robotok legyünk párszáz világvezető kezében. Annyit kérek, hogy ezt fontolják meg, és tegyenek meg mindent ez ellen, legyenek, legyünk tudatosabbak, mélyebbek, tisztábbak, mélyebben hívők önmagunk lehetőségeiben, képességeiben és mindenek előtt Istenben.

Irodalom

- <http://titkokszigete.hu/7-lepesben-pusztitja-el-vilagunkat-a-gazdag-vilagelit-it-a-tervuk/>
- <https://szentiras.hu/SZIT>
- [https://hu.wikipedia.org/wiki/M%C3%A1j%C3%A1_\(ill%C3%B4zi%C3%B3\)](https://hu.wikipedia.org/wiki/M%C3%A1j%C3%A1_(ill%C3%B4zi%C3%B3))

A cikk írója: Rizmayer Péter, a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen diplomázott magyar és esztétika szakokon. Korábban tanított, jelenleg projektmenedzserként dolgozik. Több mint 20 éve van az AQUILA Közösségben, az AQUILA Magazinban és a Túllépésben is rendszeresen publikál.

Impresszum

Kiadó: AQUILA Civil Társulat, 1222 Budapest, Zakariás József u. 3.
Felelős kiadó: Varga Péterné/Pável Márta
Honlap: www.aquila-sas.hu
E-mail: varga.marta@aquila-sas.hu
Telefon: +36 20 7777 440
Nemzetközi azonosítószám:
HU ISSN 2064-7700
Bankszámlaszám:
UNI-CREDIT bank
10918001-00000038-58540003
Fő- és felelős szerkesztő: Varga Péterné/Pável Márta,
Főszerkesztő helyettes: Szeibert Márton
Főmunkatársak, szerkesztők/lektorok:
Nagy Varga Katalin, lektor
Rizmayerné Márkus Edit, lektor, korrektor
Pável Ágnes lektor
Oroszi - Kuzmich Kinga, korrektor
Rizmayer Péter, lektor, korrektor